NYILT INTERPELLÁCIÓ

A BELÜGYMINISZTER ÚRHOZ,

A MAGYARORSZÁGI

SZABADKŐMŰVESSÉG

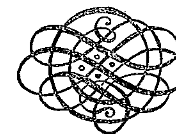
ÁLLAM- ÉS TÁRSADALOM-

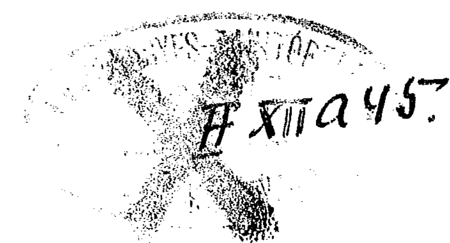
FELFORGATÓ TÖREKVÉSEI ÜGYÉBEN

IRTA

MIKLÓSSY ISTVÁN

ÁLL. FŐGIMN. TANÁR

BUDAPEST

STEPHANEUM NYOMDA R. T.

1912.

ELŐSZÓ.

Midőn a nagy nyilvánosság előtt fordulok jelen dolgozatommal — állami és társadalmi életünk őréhez, dolgozatommal kettős célt tűztem ki magam elé.

Egyik célom az, hogy a mult év végén megjelent könyvem folytatásakép, jegyzőkönyvszerű szabadkőműves jelentések alapján, föltárjam azokat a mesterkedéseket, amelyekkel a magyarországi szabadkőművesség, minden «profán» magyar állampolgárt méltán megbotránkoztat.

Másik, tulajdonképeni főcélom pedig az, hogy az alvó keresztény magyarságot, a magyarországi szabadkőművességben rejlő nemzeti veszedelemmel szemben tettre serkentsem. Semmit sem tettünk még akkor, ha a veszedelmet csak épen tudomásul vesszük! Hiszen, hogy a szabadkőművesség grasszálása, «*állami és társadalmi rendünk*» szándékolt «*összerombolásáig*» fejlődhetett, ennek a körülménynek is, csak épen a magyar társadalom aluszékonysága az oka. Legyünk hát résen! Állami és társadalmi rendünk megóvása tetteket kiván immár a magyar társadalomtól!

Budapest, 1912. május hó 10.

A szabadkőművesség állam- és társadalomfölforgató törekvései a régebbi multban.

(Adalék az osztrák és magyar szabadkőművesség történetéhez.)

A magyar társadalom, a legújabb időkig, alig méltatta figyelmére a szabadkőművesség titokzatos működését. A szabadkőművességről szóló irodalmi termékek hiánya ugyanis, szinte lehetetlenné tette e tekintetben a pontos tájékozódást. Amit a szabadkőművességről tudunk, mindaz, majdnem kizárólag, szabadkőműves irók egyoldalú, palástoló irásaiból került felszinre. «Profán» részről csak legújabban fordult a figyelem a szabadkőművesség aknamunkája felé. Alig egy éve annak, hogy a parlamentben, a magyar sajtó egy részében, továbbá brosürákban a magyarországi szabadkőművesség veszedelmes működése szóba került. Az egymásután következő leleplezések nyomán meg is változott hirtelenében a magyar társadalom véleménye a szabadkőművességről. Meggyőződhettünk róla, hogy mindaz, amit a szabadkőműves forrásból eredő hiresztelések a szabadkőművességben szépnek, jónak, igaznak mondottak, mindaz a legrútabb, a leggonoszabb és leghazugabb félrevezetés. A leleplezések nyomán meggyőződhettünk róla, hogy mindenütt, ahol szabadkőműves irók a «szeretetről», az «épitésről», a «türelemről» beszéltek, ott részükről mindenütt a gyülölet, a rombolás, a féktelen türelmetlenség tényeivel találkoztunk.

Az egyik mostanában megjelent szabadkőműves védelmi iratban azt olvasom, hogy a szabadkőművesség az állami élet legfőbb támasza. Mi sem természetesebb ilyen körülmények közt, mint az, hogy ezen állitásnak is épen az ellenkezőjét bizonyithajuk.

Megdöbbentő tudat, hogy állami életünk keretén belül olyan szervek, illetve egyesületek működhetnek intézményszerüleg és látszólag a törvény oltalma alatt, amelyek nyiltan hir-

detik, hogy céljuk: a mai *állami és társadalmi* élet kereteinek összerombolása. Midőn a magyarországi szabadkőművesség állam- és társadalomfölforgató törekvéseinek bizonyítását föladatul tűztük ki magunknak, a kérdés pontos megismerése céljából, a történelmi szálak nyomán, vissza kell mennünk a régebbi multba, amikor, ugyancsak államfölforgató üzelmek miatt, kérlelhetetlen üldözés és eltiprás volt a szabadkőművesség osztályrésze. És itt is, ezen kérdés tárgyalásánál is, ép úgy, mint «A szabadkőművesség önleleplezése» cimű könyvemben, olyan forrásokat használok föl és olyan módszert követek, amelyek együttesen és eleve kizárják azt, hogy bármelyik csűrni-csavarni akaró szabadkőműves megcáfoljon. Nem «profán» művekre, hanem *kizárólag* szabadkőműves iratokra és hivatalos jellegű szabadkőműves jegyzőkönyvekre támaszkodom.[1] Önönmagukat az álarcos páholylovagok csak meg nem cáfolják!

***

A magyarországi szabadkőművesség állam- és társadalomfölforgató törekvései szorosan kapcsolódnak oda, az osztrák szabadkőművességnek hasonló irányú törekvéseihez. Már Mária Terézia — akinek uralkodása idejére esik az első bécsi páholy keletkezése — fölismerte a szabadkőművesség veszedelmes irányát. És ámbár férje, Ferenc császár, nem szerzett érvényt XII. Kelemen pápa kiadott bullájának (1788. ápr. 28.) — amelyben egyházi átokkal sujtja a szabadkőműveket — mégis utolérte az osztrák szabadkőműveseket a hatalom megtorló keze. Az igazságszolgáltatás Prágában csapott le először az osztrák szabadkőművességre. A prágai páholy alapítója és vezetője, gróf Sporck Ferenc, «*állam- és egyházellenes izgatás*» miatt hét teljes éven át börtönben sinylette meg szabadkőművesi tevékenységét. És ámbár későbben gróf Sporck kegyelmet kapott, a prágai páholy tagjaira mégis a gyötrődés napjai következtek. A páholy

[1] A jelen első fejezetet a következő szabadkőműves forrásművek alapján állitottam össze: «Der erste Freimaurer auf dem Throne.» Historische Studie von Heinrich Glücksmann. Budapest, 1904. — «A szabadkőművesség.» Irta: Arató Frigyes. Budapest, 1902. — «Kazinczy Ferencz mint szabadkőműves.» Emlékbeszéd.

vezetésében Paradis Frigyes gróf lett Sporck utódja. Gróf Paradis is belevitte «a politikát a szentélybe». Saját uralkodója ellen, féktelen izgatással dolgozott azon, hogy Csehországot, a bajor Károly Albrecht kezére játssza át. Terve fényesen sikerült is, amennyiben a cseh nemesség legtekintélyesebb része, a páholybeli összeesküvők közé tartozott. Károly Albrechtet tényleg császárrá koronázták. Hamarosan elhagyta azonban a páholymestert szerencséje. Az összeesküvő páholymesternek sietve kellett menekülnie Csehországból. Cinkostársait is hamarosan utólérte a végzet. A sikerült államcsiny kipattanása után, futva menekültek hazájukból. Ferenc császár, «akinek legsajátosabb uralkodói érdekei...» «ily hazafiatlanul veszélyeztetve voltak», mindamellett megkönyörült az összeesküvőkön. Sőt, császári nejénél kieszközölte, birtokaik és személyes szabadságuk további élvezetét is. Csak épen a császári tanácsos, David Károly «testvér» nem kapta vissza szabadságát. Ő volt ugyanis az, aki az uralkodóház elleni izgatást, az állampolgárok legszélesebb köréig terjesztette ki. Őt, az igazságszolgáltatás, eredetileg halálra itélte, ámbár a császári kegyelem életfogytiglani börtönre változtatta át a halálos itéletet, sőt későbben a börtönből is kiszabadította.

Ehhez az egész históriai tényhez szabadkőműves forrásunk a következőket jegyzi meg: «Hogy a testvérek ilyen eltévelyedése és az ilyen históriai tények tápot adtak a szabadkőművesség állandó meggyanusításának — az mélyen elszomoritó». Mi a szabadkőművességre csak épen jellemzőnek tartjuk ezt az egész históriai tényt.

Ilyen körülmények közt nem csoda, ha a császárnő — szabadkőműves-pártoló férjével szemben — a szabadkőművesség működésének megszüntetését óhajtotta. A császárnő trónja amúgyis ezer veszedelem közepette ingott jobbra-balra. Aggasztó tudattal gondolhatott csak — ilyen zilált viszonyok közt — arra a szabadkőművességre, amely az összeesküvésnek és trónöntésnek egyszer már oly félreérthetetlen jelét adta. Tényleg, későbben is arról győződhetett meg, hogy a szabadkőműves szövetség «vallás- és államellenes» törekvéseket táplál. XIV. Benedek pápa is fölismerte a szabadkőművességben rejlő veszedelmet. 1751-ben ő is kiadta ellenük bulláját. II. Frigyes és Ferenc

császár szabadkőműves-pártolását akarta vele ellensúlyozni. És ámbár Ferenc császár ismét megakadályozta a pápa bullájának Ausztriában és Magyarországon való kihirdetését, a császárnőre mégis csak mély hatást tett a bulla. Történt ugyanis, hogy francia hatás alatt Wienben is páholy alakult, amely «radikális kommunista» tagjaira nézve, de általában is, titokban hirdette a vagyonközösséget. A páholy titkos működésének fölfedezése után, végre 1764-ben kitiltotta a császárnő az osztrák államokból a szabadkőművességet.

Mária Terézia halála után sem fordult jobbra a titokban lappangó szabadkőművesség sorsa. József császár idejében ugyancsak felszinre került a titkos páholyokban, a császári hatalom irányitásának vágya. «Ez ellen — mondja szabadkőműves forrásunk — nemcsak a császárnak, hanem magának a szabadkőművességnek is föl kellett vennie a küzdelmet.» Ennek a közbelépésnek azután megvolt az az eredménye, hogy József császár, 1785. december 11-én kibocsátott rendeletében, a szabadkőművesség fölött való felügyeletet az eddiginél még szigorúbbá tette. Ámbár a páholyok alapitását föltételesen — az országos kormány székhelyein — megengedte.

Lipót rövid uralkodása sem kedvezhetett az osztrák szabadkőművességnek. Lipót halála után pedig, nevezetesen Ferenc uralkodása alatt, végleg elszunnyadt a páholyoknak rejtelmesen pislákoló fénye. Az eddigi szabadelvű kormányokat erélyes, a lappangó forradalmi eszmék révén nagyon is jogosult policiális kormány váltotta föl. Az új császár meggyőződött róla, hogy a francia forradalom, amelynek 1793-ban rokonai, a francia királyné és férje, áldozatul estek, a szabadkőművesség műve volt. Sőt megrögződött a gyanú, hogy a titokban munkálkodó osztrák páholyok is forradalmi szervezetek, amelyek az osztrák trón feldöntésére irányulnak. A kormány mind jobban és jobban firtatta a forradalmi páholyok dolgait, miglen ezek, a rájuk bekövetkezendő veszedelem elhárítása végett beszüntették működésüket. Az 1797-ik évben aztán, a kormányhatalom, a páholyok államfölforgató üzelmeire való tekintetből, be is tiltotta a páholyok működését és az egész szövetséget föloszlatta.

***

Közben, a francia forradalom, Európa-szerte éreztette hatását. A francia konvent, Európa több államában, titkos társaságok alapitásával szervezte a forradalmat. Ennek a titkos aknamunkának Párisban a jakobinusok klubja volt a központja. Itt szemelték ki azon férfiakat, akiket idegen országokban, a titkos társaságok megalakitására alkalmasaknak találtak. A forradalmi eszméknek Magyarországon való terjesztésére a klub Martinovicsot szemelte ki. Ő, 1794-ben a megbizást el is fogadta, sőt a társaság tagjainak toborzását tényleg meg is kezdette.

A francia forradalmi eszmék terjesztésére Martinovics két titkos társaságot alapitott. Számukra írta meg «Az ember és a polgár kátéja» cimű művét. A forradalmi mű szerint, a nép, mint a főhatalom letéteményese, eltörölheti a királyságot, sőt kötelessége is azt megcselekedni. A Martinovics-féle titkos társaságnak az volt a célja, hogy amint az elvbarátok száma 250 ezerre fölszaporodik, rögtön megkezdi — a francia forradalom mintájára — az állami és társadalmi rend fölforgatását. A kormány természetesen nem hunyhatott szemet, a folyamatban lévő összeesküvés előtt. Martinovicsot csakhamar többedmagával elfogták. «Az államveszélyes férfiúval»[1] együtt, börtönbe kerültek a szabadkőműves összeesküvők is, számszerint 75-en. Az elfogatás 1794. július 23-án történt, 1795. ápr. 20-án pedig befejeződött a vizsgálat, amelynek alapján nyilvánvalóvá vált, hogy: Martinovicsnak, «*mint a királyi méltóság és közjó ellen irányzott összeesküvés fejének*» — *az volt célja, hogy a királyt a trónról megfossza és a népet föllázitsa.*

Ilyen körülmények közt jelent meg, 1795. július 11-ikén, a Pálffy Károly magyar udvari kancellár által ellenjegyzett királyi parancs, amely a «közjólétre» való hivatkozással a titkos társulatokat, nevezetesen pedig a szabadkőműves páholyokat, veszedelmes működésükre való tekintetből, felfüggesztette. Meghagyta egyszersmind a királyi parancs, hogy a kormányszékek elnökei szigorúan ügyeljenek a királyi meghagyás teljesítésére.

Ilyen előzmények, az ilyen állam- és társadalomfölforgató

[1] Szabadkőműves forrásunk mondja ilyennek, tehát nem holmi «profán» irat!

törekvések tették szükségessé, a szabadkőműves páholyoknak úgy Ausztriában, mint Magyarországon való gyökeres kiirtását.

Ausztriában tényleg még napjainkban sem engedik meg a szabadkőművesség működését. Nálunk, sajnos, e tekintetben másképen áll a dolog. A szabadkőművesség ellen irányuló intézkedéseknek nálunk, csak a mult század hatvanas éveiig volt foganatjuk.

Szabadságharcunk kezdetén, 1848 elején, történt ugyan Pesten, Thoma M. Ágoston kezdeményezésére, páholyalakításra kisérlet; ezt a kisérletet azonban, szabadságharcunk leveretése után, 1849-ben, a hatalom teljesen megsemmisítette.

Sokszor hallja az ember, a közbeszédben, hogy ebben az időben, történelmünk nagy alakja, Kossuth Lajos is szabadkőműves volt. Nos, Kossuth Lajos, az 1848-iki páholynak nem volt tagja! Hiszen szabadságharcunk nem összeesküvés, nem is bujkáló és gyáva férfiak titkos hősködése volt. Szabadságharcunk, a haza hű fiainak nyilt, férfias és bátor harca volt; olyan, aminőt csak lovagias nemzetek szoktak ellenfelükkel nyiltan és becsületesen megvívni. Ezt a harcot nem titkos konventek, nem titokban lázadó, szájas emberek készítették elő, hanem az egész nemzetnek becsületes és nyilt szabadságszeretete hívta életre. Az ilyen nyilt küzdelemben nem szorul rá, sem a nép vezére, de egyetlen állampolgár sem, a titkos páholyok suttyomban végzett aknamunkájára. Bizonyára ilyes motivumok késztették Kossuth Lajost arra, hogy az 1848-ban megalakult — különben *teljesen német szinezettel biró* — magyarországi páholyba nem lépett be.

Az 1848-ik évtől kezdve egészen 1861-ig nem is történt Magyarországon pákolyalakításra kisérlet. Az tény ugyan, hogy emigráns nagyjaink közül többen (sőt Amerikában Kossuth is), tagjai lettek egy-egy külföldi páholynak. Ne feledjék azonban azok a szabadkőművesek, akik ezzel a ténnyel csak azért kérkednek, hogy a nagy, történelmi nevek révén, rájuk és ügyükre is, némi bizalomgerjesztő fény háramoljon — hogy történelmi nagyjaink ettől a lépésüktől, külföldi összeköttetésük révén, nemzeti szabadságunknak és alkotmányos életünknek *helyreállítását* remélték. A legnemesebb hazafias motivum vezérelte

őket a külföldi páholyokba, nem pedig holmi bujkáló vakondoktermészet, amely az állami és társadalmi rend fölforgatását célozta. Ellenkezőleg, összeköttetésüket, 900 éves alkotmányos állami életünk *helyreállítására* akarták fölhasználni.

Szabadságharcunk leveretése óta egészen 1861-ig nem alakult páholy hazánkban. Az ekkor alakult «Szent István» nevű páholyt is, az 1861-iki országgyűlés föloszlatása után, betiltotta a rendőrség. Ezen évtől kezdve majd minden évben kértek a szabadkőművesek hol a bécsi központi kormánytól, hol a pesti rendőrfőnöktől páholyalakításra engedélyt. Próbálgatásaik azonban 1868-ig eredménytelenek maradtak. Ekkor azonban báró Wenckheim Béla, az akkori belügyminiszter — a bemutatott szimbolikus szervezeti szabályzat alapján — megadta nekik a páholyalakításra szóló engedélyt. Ezen időtől fogva napjainkig megszakítás nélkül működik a magyarországi szabadkőművesség.

Ezen előrebocsájtás után egészen nyilvánvaló, hogy úgy Ausztriában, valamint — szabadságharcunk idejéig — hazánkban is, a szabadkőművesség, mint államfölforgató és forradalmi szervezet jelent meg a történelem szinpadán.

Eredeti szabadkőműves forrásművek alapján állapítottuk meg, hogy az első prágai páholy működése, továbbá, hogy gróf Sporck, a gróf Paradis szereplése az állam és trón ellen irányult. Rámutattunk arra a körülményre, hogy 1793-ban a francia királyné és férje, a szabadkőművesség áldozata lett. Rámutattunk arra, hogy Mária Terézia, úgyszintén utódai is, mindig az állam és társadalom érdekére való tekintetből tiltották be a páholyok működését. A régebbi magyarországi szabadkőművességre vonatkozóan is, szabadkőműves — tehát bizonyára nem elfogult, avagy előitéletes — forrás alapján mutattuk ki, hogy működése a trón ellen irányult. Hiszen szabadkőműves forrásunk maga mondja, hogy Martinovicsot, «mint a királyi méltóság és a közjó ellen irányzott összeesküvésnek» fejét — azért itélték halálra, mert a szervezés alatt álló szabadkőművességgel az volt «célja», hogy «a királyt a tróntól megfossza». Ilyen körülmények közt nyilvánvaló, hogy a szabadkőművesség multjában sötét és veszedelmes árnyak huzódnak végig. Lázítás és lázadás jelzi a szabadkőművesség történelmi szereplését...

A magyarországi szabadkőművesség állam- és társadalomfelforgató törekvései jelen napjainkban.

1868 óta, amióta a szabadkőművesség hazánkban létalapot nyert, egyértelmüleg azt állítják a páholyok, hogy «a szabadkőművesség filozofikus, filantropikus és progresszív intézmény». A Magyarországi Symbolikus Nagypáholy «alkotmánya» is csak ilyen általánosságban körvonalazza a szabadkőművesség irányát. Legfeljebb azt teszi hozzá az idézethez, hogy a páholyok vallási és politikai kérdéssel nem foglalkozhatnak. Ezen tilalom ellenére, «A szabadkőművesség önleleplezése» cimű könyvemben, a szabadkőművesség hivatalos jellegű jelentései alapján ezt részletesen kimutattam: a magyarországi páholyok túlnyomó része mégis politizál, azonkívül vallási kérdésekkel is foglalkozik, amennyiben a vallásrombolásból még virtust is csinál. Egy másik fejezetben pedig, «A szabadkőművesség mint a militarizmus és a trón ellensége» ciműben, hivatkoztam azokra a szabadkőműves eredetű írásokra és adatokra, amelyek azt bizonyítják, hogy a szabadkőművesség működése a militarizmusra és a trónra nézve is veszedelmes.

Könyvem megjelenése óta olyan adatoknak jutottam birtokába, amelyek immár azt is bizonyítják, hogy a magyarországi szabadkőművesség, *állami és társadalmi életünk egész rendszerére* veszedelmes. A Magyarországi Symbolikus Nagypáholy «alkotmányát» forgatva, hiába kutattam benne olyan pont után, amely a szabadkőművességnek megengedné, hogy azt vallja magáról, hogy «*merő oppozició (!) gyanánt a profán állami és társadalmi rendszerrel szemben egészen elütő, új és önálló állami rendszert képvisel*». Kerestem a szabadkőművesek alkotmányában azt a pontot, amely megengedi nekik, hogy így beszéljenek: «*Igenis összeesküszünk ez ellen a rend ellen*». «Amennyi erőt a V. E. N. É.[1] belénk oltott, annyi erővel küzdünk az összerombolásán...» (Kelet 1911. szeptember.)

Nem tudom, hogy ez a beszéd a szabadkőművesség «alkotmányában» megjelölt *filozofikus, filantropikus, avagy progresszív* irányába kapcsolódik-e bele. Azt hiszem egyikbe se. Azt azonban tudom, hogy az a szövetség vagy egyesület, amely a fennálló «*állami és társadalmi rendszerrel* szemben *egészen elütő, új* és önálló *állami rendszert képvisel*»; amely szövetség, vagy egyesület «*ez ellen a rend ellen*», tehát a jelenleg létező társadalmi rend ellen *összeesküszik* és küzd ezen rend «*összerombolásán*» — az csakis *forradalmi, állam- és társadalomfelforgató* szövetség lehet.

A jelenlegi belügyminiszter úr tisztelt elődé, egy évvel ezelőtt jelentette ki a magyar parlament szine előtt, egy, a szabadkőművesség ügyében hozzá intézett beszédre válaszképpen, hogy a magyarországi szabadkőművesség működésében semmi kifogásolnivaló nem konstatálható. A jelenlegi belügyminiszter úr elődé, kétségkívül nem tudta, hogy a szabadkőművesség vallásromboló és politikai iránya minden kétséget kizáróan konkréte konstatálható. Mert minden más egyébtől eltekintve, már magában véve az a körülmény, hogy a páholyokban politikai és vallásügyi, helyesebben vallásromboló kérdéseket vitatnak meg — elegendő okot képez, a szabadkőművesség működésének betiltására nézve.

Erre az egész dologra vonatkozóan a Kelet 1911. júniusi száma azt írja, hogy: «Kaptak ugyan később választ a klerikális lovagok a miniszterelnöktől, mint belügyminisztertől, ezt azonban alig teszik ki ablakukba bokrétának, míg viszont a kormányelnök ezen nyilatkozatával úgy finom izlésének, valamint minden elismerésreméltó törvénytiszteletének igazán fényes tanujelét adta». Helyes. A fönti dologra nézve nem szándékom sem a volt miniszterelnök úrral, sem pedig a Kelettel, mint a M. S. Nagypáholy «hivatalos közlönyével» vitatkozni. Annak megvitatása, hogy a parlamentben a szabadkőművesség ellen felhozott tárgyi okok, ellene szólnak-e a szabadkőművesség alapszabályszerű működésének, a belügyminiszteri kimondott itélet után úgyis meddő vita volna. Egészen más, sokkal súlyosabb, konkrét argumentumokkal fordulok azonban a nagy nyilvánosság előtt, a jelenlegi belügyminiszter úrhoz, amelyekkel azt szándékozom bizonyítani, hogy a magyarországi úgynevezett radi-

[1] A Világegyetem Nagy Épitőmestere.

kális szabadkőművesség, úgy az állami, valamint a létező társadalmi rendre, fölötte veszedelmes.

Dolgozatom első fejezetében történelmi tények és szabadkőműves források alapján mutattam rá arra a körülményre, hogy a régebbi történeti multban, igen sokszor mutatta ki a szabadkőművesség, abbeli törekvését, hogy az épen fennálló állami és társadalmi rendet alapjaiban felforgassa. Jelen napjainkban is fényes jelét adta a szabadkőművesség annak, hogy az állami és társadalmi rend teljes felforgatásának szándéka és gondolata kedves szórakozásai közé tartozik. A Kelet 1910. novemberi száma szerint ugyanis, a Martinovics-páholy 1910. október 21-én tartott munkáján, «Diner-Dénes József testvér, a szabadgondolkozók Brüsszelben tartott nemzetközi kongresszusáról tett jelentést...». «Előadó nem árul el titkot, ha elmondja, hogy *a portugál események* első szálai itt szövődtek...» A portugál királyságot, tényleg, a szabadkőműves szellemben kormányzott köztársaság; a portugál királyt, a szabadkőműves szellemü köztársasági kormány váltotta fel — talán csak azért, mert a szabadkőművesség céljainak, a monarchikus «*állami* és társadalmi rendszerrel szemben» az ettől «egészen elütő, új» államforma, a köztársasági, jobban megfelel. Ezt az utóbbi körülményt a Progressió 1910. szeptember 15-iki számából következtethetjük. Benne, «A brüsszeli szabadkőműves-kongresszus» cím alatt ugyanis azt olvashatjuk, hogy ezen kongresszuson, a Magyarországi Symbolikus Nagypáholy, Hevesi Józseffel képviseltette magát. Nyilván ő közli az egyik portugál szónok beszédéből, hogy: «Ha az egyház még túlhatalmas» t. i. Portugáliában, «csakis a *monarchia* fönnállásának köszönheti erejét». Való igaz, hogy ezekből a citátumokból, az arra vonatkozó alapos sejtéseknél, hogy a szabadkőművesség céljainak a köztársasági államforma a monarchikus államformánál jobban felel meg, több pozitivumot alig kaphatunk. Elvégre mi, a szabadkőművesség által előkészített és végrehajtott portugál eseményeket sem tekinthetjük perdöntő bizonyítékoknak arra nézve, hogy velük a magyarországi szabadkőművességnek antimonarchikus, tehát államfelforgató törekvéseit bizonyítsuk. Ámbár maga az a körülmény, hogy a a szabadkőművesség nem pusztán egy-egy országra kiterjedő

izolált szövetség, hanem, amint ők maguk mondják: «*világszövetség*», mondom, ez a körülmény is implicite magában rejti azt az okot, hogy mi, monarchikus országunkban, gyanús szemmel nézzük a szabadkőművességnek grasszálását. Nos, a puszta gyanunál sokkal több az, ami bennünket a belügyminiszter úrhoz intézett interpellációnk megtételére késztet. Erre nézve konkrét tárgyi okaink a következők:

A Magyarországi Symbolikus Nagypáholy hivatalos közlönye, a *Kelet* írja, 1911. júliusi számában, hogy:

> «sokan vannak, akik a szabadkőművességben javító intézményt látnak. Némely iratunkból is néha az a felfogás látszik kicsillanni, hogy a szabadkőművesség célja, a profán egyéneket s a profán társadalmat megjavítani, korrigálni, mintegy eltüntetni a felületről a hibákat. Ezzel vág össze az a tény is, hogy a páholyok működése sokáig a jótékonyságban, a karitativ tevékenységben merült ki. De meggyőződésem és összes forrásaink tanusága szerint ez a szabadkőművességnek durva félreértése. A szabadkőművesség nem a profán társadalom kedvéért van, mint a jótékony egyletek. Nem a profán társadalom bajait akarja meggyógyítani. *Hanem merő oppozició gyanánt a profán állami és társadalmi rendszerrel szemben egészen elütő, új és önálló állami rendszert képvisel*... Nem a *profán* állami és társadalmi rendszert akarja tehát megfoltozni, *hanem az embereket ebből ki- és a saját rendszerébe felemelni célja a szabadkőművességnek*».

Egészen világos tehát, hogy a szabadkőművesség az ő céljait nem a mai «profán», tehát nem a mai tényleg létező állami és társadalmi rendszeren belül akarja elérni; nem is a mai profán, tehát nem is a mi tényleg fennálló társadalmi bajainkat akarja meggyógyítani, hanem «*merő oppozició gyanánt*», a profán, tehát a manap tényleg létező «*állami és társadalmi*» rendszerrel szemben «*egészen elütő*», új és önálló «*állami rendszert képvisel*». Sőt, egészen világosan és minden két-

értelműséget kizáróan azt mondja a Kelet, hogy a szabadkőművesség célja az, hogy az embereket a «profán», tehát a mai «állami és társadalmi» rendszerből kiemelje és őket a *szabadkőművességnek* — a maitól *«egészen elütő»* — *«állami»* rendszerébe vezesse be.

A Kelet 10-ik száma (1911. szeptember) ezeket mondja a szabadkőművesség céljairól:

«nem vagyunk olyan koldusok sem, hogy... nem tervezünk *többet,* mint fillereinkkel egyesek nyomorúságának az enyhítését. *Ha csak ez volna célunk, akkor semmi szükségünk sem volna a titokzatosságra,* akkor azokat a filléreket, amelyek rendelkezésünkre állanak, nyilvánosan és kérkedően dobhatnók a nagy tengerbe, mint annyi ezer meg ezer különféle jótékonysági intézmény. Ám mi, nem a felületen akarunk gyógyítani a kuruzslás alamizsnáival, hanem a gyökerekből akarjuk a rothadást kipusztítani. *Egy új társadalmi rendnek* a fundamentumát építgetjük... Szükségünk van a *titokzatosságra,* mert ennek a varázsa hatványozza összetartásunkat s így erőnket s mert *a régi rend konok őrei* és féltékeny hatalmai kéjes örömmel és megriadt elszántsággal üldözik az új élet alapozóit. Csak ezért van szükségünk a titokzatosság... leplére».

Majd így folytatja a Kelet:

«Összeesküvők vagyunk. Naponként újra meg újra szent hittel és dacos keserűséggel esküszünk össze ez ellen a társadalmi rend ellen... Igenis, összeesküszünk ez ellen a rend ellen s amennyi erőt a V. E. N. É. belénk oltott, annyi erővel küzdünk az összerombolásán...»

Nem az én feladatom, hogy az itt idézetteket kapcsolatba hozzam törvénykönyvünk valamelyik tiltó paragrafusával.

Hazafias meggyőződésem, állami és társadalmi rendünknek mély tisztelete azonban feladatommá teszik és állampolgári kötelességérzetem fel is jogosít rá, hogy *a nagy nyilvánosság*

előtt kérdezzem meg fönnálló állami és társadalmi rendünk legfőbb őrét, a tisztelt miniszterelnököt, *mint belügyminisztert,* hogy hogyan lehetséges az, hogy hazánkban, mint alkotmányos országban, olyan szervezet működik a törvény oltalma és felügyelete alatt, amely szervezet, a ma fönnálló *«állami és társadalmi rend» «összerombolására» «összeesküszik»?*

«A magyar közigazgatási jog kézikönyve» szerint (írta: dr. Kmetty Károly, a magyar közjog tanára): «az egyleti tevékenység felöleli az egyes embernek, társadalomnak, államnak is életérdekeit, szükségleteit». Kérdem most már, hogy a szabadkőművesség egyleti tevékenysége az egyes embernek, a társadalomnak, avagy talán az államnak életérdekét öleli-e fel akkor, amikor *«az ellen a társadalmi rend ellen»* és a *«profán állami rendszer» ellen «összeesküszik»?* Szerintem a szabadkőművesség jelzett egyleti tevékenysége a megengedhetőség körén kívül esik.

A magyarországi szabadkőművesség, mint egyesület, a «Magyarországi Symbolikus Nagypáholy» cimet vette föl. A M. S. N. alapszabályainak 2. §-a szerint: «A szabadkőművesség filozofikus, filantropikus és progresszív intézmény».

«Célja a közerkölcsiség, művelődés és felebaráti szeretet terjesztése és a jótékonyság gyakorlása.»

«A szabadkőművesség kizár köréből minden politikai és vallási kérdést és tagjait a hazai törvények tiszteletbentartására kötelezi.»

Nos, azt hiszem, hogy akkor, amikor a szabadkőművesség, a jelenlegitől *«egészen elütő»* állami és társadalmi rendszer kérdésével, mint tulajdonképeni szabadkőművesi céllal foglalkozik, akkor a legjelentősebb közjogi kérdést taglalja. De nem állok meg annak egyszerű konstatálásánál, hogy a magyarországi szabadkőművesség közjogi, politikai kérdésekkel foglalkozik.

Az olyan társulat vagy egyesület, amely a létező állami és társadalmi rend *összerombolására összeesküszik, az egyszersmind az államra és a fennálló társadalmi rendre veszedelmes és meg nem tűrhető politikai ténykedést fejt ki!* Alkotmányos állami és társadalmi rendünk őre — a belügyminiszter úr — bizonyára nem tűrheti meg az olyan egyesületet vagy társulatot, amely

alapszabályainak egyenes tilalma ellenére politikai, még pedig *az állami és társadalmi rendre veszedelmes*, annak fönnállását és létét összerombolással fenyegető, politikai kérdésekkel foglalkozik. Ezek után bizonyára nem is mondhatja azt, amit elődje a parlamentben hangoztatott, hogy: a szabadkőművesség működésében nincsen semmi kifogásolható. Avagy talán az állami és társadalmi rend felforgatására való törekvés sem volna a szabadkőművességben kifogásolható? Nem hisszük, hogy a belügyminiszter úr, a magyar társadalom nyugalmára való tekintetből, gyors és erélyes intézkedéssel, útját ne állná, a fönnálló állami és társadalmi rend összerombolására irányuló szabadkőműves anarchiának.

Ezek után még valamit. Ha a fenti, idézett passzusokat «a Magyarországi Symbolikus Nagypáholy hivatalos közlönyé»-nek csak egy egyszerű cikkéből idéztem volna, úgy akkor is aggasztó és veszedelmes tünetet szögeztem volna le a nyilvánosság előtt. Elvégre a Kelet, mint a magyarországi szabadkőművesség «hivatalos közlönye», nem tükröztethet vissza más szellemet, mint egyedül a szabadkőművességét. Tehát még ebben az esetben is, a belőle vett idézeteket, a magyarországi szabadkőművességre feltétlenül jellemzőeknek kellene tartanunk. De nem így áll a dolog.

A szóban forgó idézetek nem pusztán a Kelet egyik vagy másik cikkéből valók. Hanem: Az első idézet, azon «*oktató munkából*» való, amelyet *Vas* Béla testvér tartott a lugosi «*Dél*» cimű páholyban (Lásd a Kelet, 1911. júliusi, 9. számát a 250. oldalon.) A második idézet pedig a kolozsvári «*Unió*» páholy *neofitáihoz* intézett azon «Üdvözlő beszéd»-ből való, amelyet I. I. szónok-testvér, az 1911. ápr. 4-iki «*fölvételi munkán*» mondott el.

A dolognak tehát különös súlyt ad az a körülmény, hogy a nevezett «páholyok *formalis ülésén*, azok «oktató», illetve «fölvételi» munkáján hangzottak el az inkriminált passzusok. Kitűnik ez abból a körülményből is, hogy a *Vas* Béla «testvér» beszéde így kezdődik: «*Főmester testvér! Testvérek!* Benjamin testvéreink oktatását akarván folytatni, a páholyról kell szólnunk» — az I. I. «testvér» beszéde pedig így: «Testvéreim!...»

Ilyeténképen tehát minden kétséget kizáró módon döntöttük el, hogy a nevezett két páholyban, azoknak *egyesületi tevékenysége* közben, szabadkőműves *gyülekezet előtt* és annak jelenlétében tartottak olyan beszédeket, amelyekben — expressis verbis — arra oktatták ki a neofitákat, hogy a *szabadkőművesség «a profán állami és társadalmi rendszerrel szemben», «merő oppozició gyanánt», «egészen elütő, új és önálló állami rendszert képvisel.»* Ilyen körülmények közt mondotta az egyik szabadkőműves, hogy: «*Naponként újra meg újra, szent hittel és dacos keserűséggel esküszünk össze ez ellen a társadalmi rend ellen*»; ilyen körülmények közt mondotta ugyanaz a szabadkőműves, hogy: «*Igenis összeesküszünk ez ellen a rend ellen* s amennyi erőt a V. E. N. É. belénk oltott, *annyi erővel küzdünk az összerombolásán*».

Ezek után, a magyar nyilvánosság előtt kérdem a tisztelt belügyminiszter úrtól, hogy a nevezett páholyoknak jelzett tevékenysége, összeegyeztethető-e a Magyarországi Symbolikus Nagypáholy azon alapszabályával, amelynek 2-ik §-át föntebb idéztem? A felelet kétségkívül csakis tagadó lehet, mert a jelzett tevékenység sem filozofikus, sem filantropikus, sem progressziv tevékenység. Ha valamely egyesület, a fennálló «*állami és társadalmi*» rend «*összerombolásán*» «küzd» — úgy annak az egyesületnek tevékenysége egyszerűen: *anarchisztikus tevékenység*. Az ilyen egyesületi tevékenykedést pedig továbbra is megtűrni, annyi volna, mint a fönnálló állami és társadalmi rend megóvásával nem törődni.

Az inkriminált pontoknál még korántsem állunk meg. Önkéntelenül is fölvetődik a kérdés, hogy a jelenleg fönnálló, «profán», monarchikus állami rendszer helyett, vagyis a «királyság» helyett, milyen államformát akar hát a magyarországi szabadkőművesség?

A katholikus sajtónagygyűlésen (1912. jan. 7.) tartott beszédemben már rámutattam arra a körülményre, hogy a szabadkőművesség olyan «világszövetség», amely a monarchikus államforma helyett, mindenütt a köztársasági államformának csinál lehető propagandát. Akkoriban a szabadkőműves szellemű ujságok nehezményelték ezt az állítást. Ma azonban, már

olyan konkrét bizonyitékok állnak rendelkezésemre, amelyek azt bizonyitják, hogy a magyarországi szabadkőműveség sem tesz e tekintetben kivételt. Előttem van a Kazinczy felett valamelyik páholyban tartott «emlékbeszéd». A nyomtatott füzetnek szerzője nincsen megnevezve, valamint az sem, hogy az emlékbeszédet melyik páholyban és mikor tartották. Olyan titkos páholykiadvány ez, amely társaival együtt csak elvétve jut profán kezekbe. Nos, az emlékbeszéd egyhelyütt azt mondja, hogy:

> «Nem mondom ezzel, hogy mi szintén a *respublika* felé törekedjünk, vagy hogy az hazánkra nézve előnyös volna. Nem. Lehet eszmét elméletben helyeselnünk, anélkül, hogy *adott viszonyok (!)* közt annak gyakorlati megvalósitását célszerűnek tartanók. *Igy én is a legeszményibb kormányrendszernek tartom a respublikát,* de hazai viszonyaink közt *még korainak (!)* még lehetetlennek itélem. Nekünk fájdalom, úgy látszik, *egyelőre* e mostani alkotmányos monarchia is sok a szabadságból. *De jövend idő,* midőn a szabadság, a demokrácia szelleme jobban áthatván a világ népeit, *unokáink* is egy fokkal magasabbra emelhetik a haladás zászlaját».

Ez a szabadkőműves beszéd is olyan, mind valamennyi többi, amely valamelyes kényes és kellemetlenné válható dologról szól. Teli van ravaszsággal és ellentmondással. Ha csak ez a beszéd volna birtokomban és ennek alapján állitanám, hogy ime, a szabadkőművesek jelenlegi hazai viszonyaink közt csak «*korainak*» itélik a *köztársasági* államforma eljöttét, lényegileg azonban arról elmélkednek bent a páholyban, hogy majd csak «*jövend idő*» mikor «*unokáink*» a «*legeszményibb kormányrendszert*» juttatják érvényre, úgy elémbe tartanák a ravasz — ilyes önvédelmi célok végett önönmagának ellentmondó — irást és azt mondanák, hogy ez, határozottan a köztársasági államforma ellen szól, mert hiszen tagadásba veszi azt, hogy a respublika hazánkra nézve, az «adott viszonyok közt», «előnyös volna». Az egész beszédnek magja azonban, amely a testvérek lelkében kétségkívül lerakódik, az, hogy a köztársasági államforma «még korai» — «*de jövend idő,* midőn ... unokáink is egy fokkal magasabbra emelhetik a haladás zászlaját».

Nos, nem is ezt a beszédet tartjuk perdöntőnek annak bizonyitása végett, hogy a magyarországi szabadkőművesség a monarchikus államforma ellen és a köztársasági mellett csinál titkos propagandát. Perdöntőnek tartjuk azonban e tekintetben, a Magyarországi Symbolikus Nagypáholy «*hivatalos közlönyét*», a Keletet, amelynek 1911. júliusi számában, *közvetlenül* a 15-ik oldalon idézett részlet után az áll, hogy:

> «Ebből a szempontból tekintve tehát, a szó jelentősége abban van, hogy *a szabadkőműveseket* már most a jövő demokrata *respublikába* neveli bele (t. i. a páholy). *Az eljövendő népköztársaság* életét élteti velük már ma s miközben odakünn dühöng az osztályharc: *népek és uralkodók* marakodnak egymás *elnyomásáért,* a szabadkőművesség a páholyokban, a profán világ ez őrült zűrzavara közepette megteremti és *reális valósággá fejleszti* a profán világtól nem is sejtett új világot, az emberszereteten, emberi mivoltunk tudatán, a teljes jogegyenlőségen alapuló demokratikus *köztársaságot*...»
>
> «Azért tehát sohase feledjétek testvérek, hogy a páholy nem klub, *nem egylet (!),* amelybe holmi alárendelt jelentőségű magáncélért járunk *hanem a páholy az eljövendő államrendszer megtestesitője*... Itt nincs korlátlan *uralkodó,* gőgös *hadsereg* és szervilis *papság*...
>
> Ez ellen csak azt lehet felhozni, hogy amit itt előadtam nektek, az inkább a *rendszer* kifejtése, kevésbbé fedi a gyakorlatot, mint az elméletet. Ez igaz. *Még nem tartunk ott,* hogy azt mondhatnók, *a páholynak most előadott tevékenysége* és jelentősége olyan következetesen, rendszeresen, tudatosan és erőteljesen domborodnék ki a valóságban, *amint annak,* az elméletnek

megfelelően *lennie kellene.* ... «... *minden páholyban* több-kevesebb következetességgel a vázolt ... feladatokon dolgoznak...»

Ha a 15-ik oldalon közölt passzust, a Keletből vett legutolsó idézettel összekapcsoljuk — amint ez, a Keletben is, az elsőnek közvetlen folytatásakép következik — úgy egészen világosan áll előttünk, hogy midőn a szabadkőművesség, «*merő oppozició gyanánt a profán állami és társadalmi rendszerrel szemben egészen elütő új* önálló *állami rendszert*» emleget — akkor tulajdonképen a *monarchikus államforma ellenére, a köztársasági államformának csinál — formális páholyülésen — tagjai közt propagandát.* Hiszen egészen világosan mondja a Kelet — helyesebben a «Dél» páholybon tartott, *az ujonnan felvett szabadkőművesek «kiképzésére»* (!) szolgáló beszéd — hogy a páholy «a szabadkőműveseket már most, a jövő demokrata *respublikába* neveli bele».

A dolog horderejének megitélése szempontjából, talán akkor cselekszünk a leghelyesebben, ha minden kommentár nélkül, itt közöljük a budapesti főkapitánynak 4365—1912. sz. a. kelt következő határozatát:

«Tárgy: Korniczky Dezső és társai budapesti lakosok bejelentik, hogy folyó évi május hó 27-én délután négy órakor Budapesten, a ferencvárosi függetlenségi és 48-as pártkör Ferenckörút 2. szám alatti helyiségében «*az országos köztársasági párt megalakitása.* a köztársasági párt programmjának megállapitása, a párt alapszabálytervezetének tárgyalása» céljából gyűlést szándékoznak tartani.

Véghatározat.

Ezt a bejelentést *tudomásul nem veszem,* a tervezett *gyűlés megtartását betiltom.*

Indokok:

A bejelentett gyűlés a köztársasági párt, tehát egy olyan szervezet megalakitására irányul, melynek *kitüzött és nyiltan bevallott* célja a *köztársasági eszmék terjesztése.* Ezen eszmék terjesztése pedig végeredményében az alkotmányos államformának, az alkotmány egyes intézményeinek *megtámadásra,* — tehát az 1878. évi V. törvénycikk 173. §-a által tilalmazott *bűncselekményre vezetne.*

Miután pedig a rendőrhatóságnak az a hivatása és kötelessége, hogy a bűncselekmények elkövetését a rendelkezésre álló törvényes eszközökkel megelőzze, megakadályozza, — a bejelentett gyűlést tudomásul nem vehetem.

Erről *Korniczky* Dezső urat és társait azzal értesitem, hogy ezen véghatározat 15 napon belül a Belügyminiszter Urhoz fölebbezhető. Budapest, 1912. május hó 4. *Boda* Dezső s. k., főkapitány».

Mondom, a dologhoz semmiféle kommentárt nem fűzök. Kérdem azonban, hogy vajjon mi jogositja fel a Magyarországi Symbolikus Nagypáholyt arra, hogy egyes páholyai révén, a köztársasagi eszméknek csinál propagandát? Kérdem a tisztelt belügyminiszter urat, hogy az egyes páholyok — melyekben tényleg «*köztársasági eszméket*» terjesztettek — ebből a szempontból más elbirálás alá esnek-e, mint a Korniczky Dezső úr kérése? A magyar társadalom bizonyára feleletet vár kérdéseimre.

* * *

Iskoláinkban mindenütt a királyhűségre, a királyság szent eszméjének lángoló szeretetére neveljük a magyar ifjúságot — bent a páholyban ellenben arra oktatják a neofitákat, hogy ők, mint szabadkőművesek, *szent hittel és dacos keserűséggel esküsznek össze ez ellen a társadalmi rend ellen* és teljes erővel küzdenek az «*összerombolásán*». Arra figyelmeztetik a neofitákat, hogy őket «*már most* a jövő demokrata *respublikába* nevelik belé».

A magyar királyság kilencszázéves multján, a magyar nép királyhűségén, az uralkodóház jövőjén, a magyar korona szent szimbolumán gázol keresztül az a szabadkőművesség, amely «*a jövő respublikába* neveli bele» az álarcos vitézeket. Szégyene

a királyhű magyar nemzetnek, veszedelme dinasztiánknak, hogy itt ebben az országban, olyan vakondok had működhetik «a titokzatosság» leple alatt, amely saját szavaik szerint: *«összeesküszik» a fennálló «állami- és társadalmi rend ellen».* Hát hol vannak «állami- és társadalmi» rendünknek őrei, akik ennek a veszedelmes és felforgató politikai aknamunkának gátat emelnének? Hiszen ez a politikai aknamunka, implicite a magyar királyság ellen, a magyar korona ellen, dinasztiánk ellen, kifejezetten pedig *«állami és társadalmi»* rendünk ellen irányul! A magyar társadalom, a magyar nemzet megkövetelheti a magyar állami és társadalmi rend őreitől, hogy monarchikus államformánknak, állami és társadalmi rendünknek bejelentett *«összerombolását»* a magyar nemzet érzelmeire, a magyar királyságra, a magyar államiságra, a magyar társadalom békéjére való hivatkozással, megtorolják. A magyar társadalom nem tűrheti, hogy állami létünk külső formáját, a monarchikus államformát — társadalmi rendünknek pedig lényegét, olyan vakondok-had rombolja össze, mint aminő napjainkban, úgyszólván szemünk láttára, tényleg összerombolta és elpusztította a portugál trónt és a portugál királyságot! A magyar nemzetnek, állami és társadalmi rendünk őreinek, sorompóba kell lépniök a szabadkőműves aknamunka letörésére. A szóba hozott dolog felett szemet hunyni nem lehet. Beszéljünk róla mindenütt, tiltakozzunk ellene gyűléseken, összejöveteleken, a sajtóban; minden rendelkezésünkre álló helyen és alkalommal. Tárjuk fel a szabadkőművességben rejlő veszedelmet *a trón előtt, az uralkodóház tagjai előtt, az egész magyar nemzet előtt!*

Mi a szabadkőműves páholy?

Az a mélyen, a gyökereknél járó veszedelem, amely a szabadkőművesség képében támadja meg fennálló állami és társadalmi rendünket — szükségessé teszi, hogy megvizsgáljuk, hogy a szabadkőművességnek *mint egyesületnek*, milyen berendezkedése teszi lehetségessé a föntjelzett aknamunkát? A kérdésre adott feleletünk kétségkívül megdöbbenti majd az olvasót. Feleletünkből minden kétséget kizáró módon kiderül majd, hogy minden páholy, külön-külön államot alkot az államban. Kiderül majd, hogy ámbár a páholyok — az egyesületi élet jogszabályai szerint — *együttesen és közösen* alkotnak egy szervet, *illetve egyesületet*, a Magyarországi Symbolikus Nagypáholyt és így természetszerüleg csak egyetlen-egy közös alapszabályzat értelmében működhetnének, — épen a belügyminiszterileg jóváhagyott szabadkőműves alapszabály értelmében — mindamellett úgy áll a dolog, hogy *minden páholy «saját maga alkotja meg saját szabályát»* (kelet 1911. 9. szám), amelyet a belügyminiszternek be nem jelentenek. Csak így válik aztán lehetségessé, hogy a páholyok működése, nem a jóváhagyott alapszabályok értelmében és szellemében és nem is *egységes irányban* nyilvánul meg. A Magyarországi Symbolikus Nagypáholy «alapszabályainak» 3. §-a szerint ugyanis: A Magyarországi Symbolikus Nagypáholy-nak «hatásköre kiterjed a magyar korona egész területére; szabadkőművesi páholyokat (fiókegyleteket) vagy egyéb nevezetű szabadkőművesi köröket az országban bárhol alakíthat». Ilyen körülmények közt azonban, az egyesületi életre vonatkozó szabályrendeletek értelmében, a páholyoknak, mint fiókegyleteknek, közös szabályok szerint és azonos céllal kellene működniök és semmiesetre sem alkothatnák meg «saját maguk», külön-külön, *szabályukat.*

Ezzel szemben a szabadkőműves páholyok csak papiroson képeznek egy szervezetet. A valóságban azonban, minden páholy *«teljes autonómiával, minden külső beavatkozás nélkül különkülön,* (!) kormányozza önmagát» (Kelet 1911. 9. sz.) — olyannyira, hogy működésük *más és más irányban, más és más cél* (!) elérése érdekében történik. Ezt a tényt a Magyarországi Symbolikus Nagypáholy «alapszabályának» és a Kelet egyes közleményeinek egymásmellé állításából bizonyíthatjuk.

A magyarországi szabadkőművesség jóváhagyott alapszabályai *egész terjedelmükben* a következők:

1. §. «A Magyar Nagy-Oriens» és «Magyarországi Jánosrendi Nagypáholy» cím alatt a magyar korona területén eddig fennállott két szabadkőművesi társulat egy társulattá egyesül s mint ilyen a «Magyarországi Symbolikus Nagypáholy» cimet veszi fel.

2. §. A M. S. N.-nak célja a szabadkőművesség feladatainak előmozdítása.

A szabadkőművesség filozofikus, filantropikus és progessziv intézmény.

Célja a közerkölcsiség, művelődés és felebaráti szeretet terjesztése és a jótékonyság gyakorlása.

A szabadkőművesség kizár köréből *minden politikai* és *vallási* kérdést és tagjait a hazai törvények tiszteletbentartására kötelezi.

A M. S. N. szabadkőművesi társulatnak tagja lehet minden becsületes és önálló férfiú, aki a Nagypáholy vagy az általa erre feljogositandó közegei által az ügyrendben megállapitandó szabályok szerint szabadkőművesül fölvétetett, vagy, ha már szabadkőműves volt, befogadtatott.

3. §. A M. S. N.-nak székhelye Budapest.

Hatásköre kiterjed a magyar korona egész területére; szabadkőművesi páholyokat (fiókegyleteket) vagy egyéb nevezetű szabadkőművesi köröket az országban bárhol alakithat.

Akár a «Magyar Nagy-Oriens», akár a «Magyarországi Jánosrendi Nagypáholy» által alapitott, az országban bárhol létező szabadkőművesi páholyok (fiókegyletek) a «Magyarországi Symbolikus Nagypáholy»-nak alkotórészét képezik.

4. §. A M. S. N. az országban eddig is létező, úgy az általa ezután alakitandó szabadkőművesi páholyok összességének közgyűlésileg választott központi képviselete.

Tartozik úgy ezen szabadkőművesi társulat *egészét*, mint az alkatrészeit, az ország politikai hatóságával szemben képviselni; elvi kérdésekben a páholyokra nézve irányadó határozatokat hozni, a páholyok működését ellenőrizni és ha azok az alapszabályokba ütköző cselekvényeket követnének el, az alapszabályok és hazai törvényekhez alkalmazkodásra szorítani, esetleg őket feloszlatni; végre az egész országra kiterjedő humanisztikus vállalatokat közvetlenül, vagy a páholyok útján előmozdítani.

5. §. A M. S. N. a maga elnökét, ki a «Nagymester» cimét viseli, tagjainak sorából három évről három évre közgyűlésileg választja. A megválasztott elnök neve és lakása a magyar királyi belügyminiszteriumnak haladéktalanul bejelentendő.

Minden ujabb páholyalakitásról, úgyszintén már létező páholyok feloszlatásáról vagy más páhollyal való egyesüléséről a M. S. N. a magyar királyi belügyminiszternek haladéktalanul jelentést tenni tartozik, páholyalakitás esetében a páholy székhelye és elnöke (főmester) nevének kitétele mellett.

6. §. Minden páholy külön cimet vesz fel, elnökét saját kebeléből választja és költségeit a tagjai által fizetendő járulékokból s egyéb adakozásokból fedezi.

A páholyokat elnökük képviseli, ki azok cselekményeiért az országos és helyi hatóságoknak felelős.

A páholyok rendes helyiségükön kivül összejöveteleket nem tarthatnak; a helyiséget a páholy működésének megkezdése előtt a páholy elnöke a hatóságnak bejelenteni tartozik.

7. §. A M. S. N. fennállásának tartama időhöz kötve nincsen. Fennáll mindaddig, míg az ország területén szabadkőműves páholy létezik.

8. §. Abban az esetben, ha az alapszabályokban meghatározott célt és eljárást, illetőleg hatáskörét meg nem tartja, a M. S. Nagypáholyt, vagy annak egyes páholyait a királyi kormány, amennyiben működésének további folytatása által az állam vagy az egyleti tagok vagyoni érdeke veszélyeztetnék, haladéktalanul felfüggesztheti s a felfüggesztés után elrendelendő szabályos vizsgálat eredményéhez képest végleg fel is oszlathatja, vagy esetleg az alapszabályok pontosabb megtartására — különbeni feloszlatás terhe alatt — kötelezi.

A «Magyarországi Jánosrendi Nagypáholy» nevében:

Pulszky Ferenc s. k.
Hausdorfer József s. k.

«Magyarországi Nagy-Oriens» szabadkőműves-egylet nevében:

Joannovics György s. k.

2223. szám.
VII. 1886.

Látta a magyar királyi belügyminiszter.
Budapesten, 1886. évi január hó 20-án.

(P. H.)

A miniszter helyett:
Beniczky s. k.

Ennyi az a törvényes alap, amelynek értelmében a magyarországi szabadkőművesség, illetve a szabadkőműves páholyok hazánkban működhetnek. Más belügyminiszterileg jóváhagyott alapszabályuk nincsen. Van azonban ezen alapszabályon kívül egy úgynevezett *alkotmányuk, szertartáskönyvük* és több *kátéjuk* — amelyek külön-külön és együttesen adják meg a páholyoknak az igazi szabadkőművesi jelleget. A szertartáskönyvek, különösen pedig a káték, profán ember számára szinte hozzáférhetlenek. Mindazt tehát, amit e fejezet bevezetésében elmondottunk, úgynevezett *alkotmányuk* és «hivatalos közlönyük», a *Kelet* alapján bizonyítjuk. — Ime: A Kelet 1911. évi 9-ik (júliusi) száma «*A páholyról*» cím alatt a következőket írja:[1]

> «Főmester testvér! Testvérek! Benjamin testvéreink oktatását akarván folytatni, a páholyról kell szólnunk. Mert a szabadkőművességről általában s némely különös tudnivalókról fölvételük alkalmával eleget hallottak Benjamin testvéreink. Ott szerzett ismereteiket gyarapítani a káték, alkotmány és a szertartáskönyvek lesznek hivatva.
>
> De a páholyról eddig nem volt szó. *S könyveink sem adnak teljes felvilágosítást a páholy lényegéről.* Az alkotmány idevonatkozó szakaszait *a neofita hiába olvassa.* Megismerheti belőlük a rideg jogi tételeket, *de azok tartalmát,* azt a sajátságos, *minden mástól elütő szellemet,* amely e száraz jogi keretet kitölti, vagy kell, hogy kitöltse, *megérteni, vagy csak meg is érezni,* a tanonc *képtelen.* Már pedig nem ismerek a tanoncok kiképzése körül fontosabb feladatot, mint azt, hogy őket a páholy mivoltáról már jó eleve kellően felvilágosítsuk. Benjaminjainknak az első perctől fogva tisztában kell lenniök azzal, hogy a páholy nem kaszinó, a páholy nem klub s nem szórakozóhelyiség... *A páholy egészen más intézmény.* Reám tehát most az a feladat hárul, hogy megmagyarázzam Benjamin testvéreinknek: *mi a páholy?* és mi annak jelentősége?»

[1] Ez az az «oktató munka» (Vas Béla testvéré), amelyre már az előbbi fejezetben is hivatkoztunk.

Itt előre is figyelmeztetek arra *a jogi szempontból* fontos körülményre, hogy a magyarországi szabadkőművesség egyeteme, valahányszor a páholyok működését szóba hozza, mindannyiszor hangsúlyozza, hogy ezt a működést a M. S. Nagypáholy *alkotmánya* szabályozza. Nos, úgy áll a dolog, hogy a szabadkőművesség *alkotmányának* a belügyminiszterileg jóváhagyott «*alapszabály*» csak elenyésző töredékét képezi. A miniszterileg jóváhagyott alapszabályokat egész terjedelmükben közöltem föntebb. Ez a részlet a M. S. Nagypáholy alkotmányában mindössze három oldalon foglal helyet. Azok a szabályok ellenben, amelyek a szabadkőművességet irányítják és amelyek belügyminiszterileg jóváhagyva *nincsenek,* azok összesen 114 nyomtatott oldalra terjednek. Erről az alkotmányról mondja a föntidézett «oktatóbeszéd», hogy *az alkotmánynak a páholy lényegére* vonatkozó szakaszait «*a neofita hiába olvassa*», «*azok tartalmát*», «*minden mástól elütő szellemét*» «*megérteni, vagy csak meg is érezni*», «*a tanonc képtelen*»!

Az egyletek alakulására vonatkozó jogszabályok ezzel szemben megkövetelik, hogy «*az alapszabályok érthetők, világosak*» legyenek.[1] Hogy a szabadkőművesség működését irányító alkotmány — amelynek éppen csak 39-ed része van belügyminiszterileg jóváhagyva — milyen «*érthető és világos*», erre nézve éppen eleget mond a szabadkőművesség «hivatalos közlönye». Kisérjük hát különös figyelemmel ilyen körülmények közt azt a tényt, hogy valahányszor a szabadkőművesség a páholyok működéséről beszél, mindannyiszor következetesen és kizárólag arra az *alkotmányra* hivatkozik, amelynek aránytalanul nagyobbik fele belügyminiszterileg *nincs is jóváhagyva.* Nem hiszem, hogy az egyesületi életet szabályozó jogszabályok valamelyike is megengedné, hogy bármelyik egyesület működé-

[1] Lásd «A magyar közigazgatási jog» (írta dr. Kmety Károly) 344-ik oldalát.

sét, különösen pedig annak *célját*, a miniszterileg láttamozott és helybenhagyott alapszabályokon kívül még más, titokban tartott szabályok is szabályozhatnák. Egyedül a szabadkőművességnek van meg ez a privilegiuma. Vajjon milyen jogalapon van ez így?

De folytassuk im ezek után a Keletben közölt «oktató munka» alapján annak magyarázatát, hogy: *mi a páholy?*

«Kívülről tekintve a páholy a szabadkőművesség egyik tagjaként jelentkezik. Fiókja a Nagypáholynak, vagy — amint az alkotmány (!) VII-ik alaptörvényének 13-ik §-a[1] mondja — «a páholy a symbolikus szabadkőművesség egyik szerve». Mint ilyennek rendkívül érdekes helyzete van a szövetségben. A páholy a Nagypáholynak, mint a szabadkőművesség egyetemének alkotmányát (!) megtartani köteles.[2] De éppen ez az alkotmány *oly kiterjedt jogok és szabadságok* alanyává teszi a páholyt, *amilyenhez foghatót a profán állami, vagy társadalmi szervezetekben nem találhatunk.* Köteles a páholy az alkotmány V-ik alaptörvényének 18., 24. és 41-ik §§-aiban meghatározott járulékokkal a Nagypáholynak adózni. Továbbá a VII-ik alapt. 59. §-a szerint «a páholy köteles a munkáknál a Szövetségtanács által megállapított szertartásokat követni»; a Nagypáholy alkotmányos intézkedéseit teljesiteni (VII. alapt. 102. §.), amelyek főleg szervezeti kérdésekre vonatkoznak.

Ez mindaz, amiben a páholy korlátoltsága, vagy alárendeltsége nyilatkozik. *Ennél többel sem a Nagypáholynak, sem valamelyes más szabadkőműves főhatóságnak nem tartozik.* A páholy az alkotmány VII. alapt. 13-ik §-a szerint «*önkormányzati joggal felruházott testület....*»

[1] Láttuk, hogy a belügyminiszterileg jóváhagyott szabadkőművesi alapszabálynak nincs is, sem VII-ik alaptörvénye, sem 13-ik paragrafusa!

[2] Tehát azt, melynek jóváhagyott része 3 oldal, a többi nem láttamozott része pedig 114 nyomtatott oldalnyi terjedelmű.

Ez a széles autonómia a következőkre terjed ki: «a páholy, mint önkormányzati joggal felruházott testület, saját maga (!) alkotja meg saját szabályát». (!!)

A páholyok «széles» autonómiájából folyó többi következmény jelentéktelen a mi szempontunkból. Azért nem is soroljuk fel őket. Az első pontnál azonban, annál, hogy a páholy «*saját maga alkotja meg saját szabályát*», egy kissé meg kell állanunk. A belügyminiszterileg jóváhagyott «alapszabály» szerint a páholy tulajdonképpen «fiókegylete» a M. S. Nagypáholynak. Mint ilyen csinálja hát «*saját maga*» «*saját szabályát*». Kérdem most már, hogyan lehetséges az, hogy a páholyoknak mint fiókegyleteknek más szabályuk van, mint a M. S. Nagypáholynak? Hogyan lehetséges az, hogy minden páholynak más és más szabálya van? Hogyan lehetséges az, hogy ezeket a szabályokat senki sem láttamozza?

Az egyesületi életre vonatkozó jogszabályok világosan kimondják, hogy: «*Lényegesen különböző célú egyletek*» (a mi esetünkben a páholyok) «*egy cim alatt*» (a mi esetünkben a M. S. Nagypáholy cím alatt), «*közös alapszabályokkal*» (a mi esetünkben a M. S. Nagypáholynak mindössze három nyomtatott oldalra terjedő alapszabályával), «*nem alakulhatnak*».

Ezen jogszabályra való hivatkozás után csak azt kell még konkréte kimutatnunk, hogy az egyes páholyok *lényegesen különböző céllal* működnek. Ezt a körülményt a Progressió (4. száma, 1910.) cimű szabadkőműves heti-irat bizonyítja.

Szerinte: «A páholy mint patronus a saját patronázsa alá vett intézmény felé fordítja figyelmének, *munkálkodásának (!) javarészét*». Így vette: «a Galilei-kört a Comenius-páholy; a Társadalomtudományi Társaságot, a Martinovich-páholy; a Világot az Eötvös-páholy; a Tanítók Szabad Egyesületét, a Könyves Kálmán páholy» védőszárnyai alá. Ezek után most már világos, hogy például a *tanítók ügyét* szolgáló *Könyves Kálmán* páholynak csak nem lehet közös és azonos célja — mondjuk — az *Eötvös*-páhollyal, mely egy *napilap ügyét* teszi magáévá. Elvégre egy *napilapnak* ügye csak *lényegesen* más ügy, mint a *tanítók egyesületének* ügye. Ha pedig igaz az, amit a szabadkőművesek

által kiadott Progressió mond, t. i. az, hogy «a páholy.... a saját patronázsa alá vett intézmény felé fordítja figyelmének, *munkálkodásának javarészét»* — úgy ezzel azt is bebizonyítottuk, hogy például az Eötvös-páholynak lényegileg más célja van, mint a Könyves Kálmán páholynak. Ezt a bizonyítást ilyeténkép kiterjeszthetjük valamennyi páholyra — miáltal bebizonyítottnak kell tekintenünk azt a tényt, hogy az egyes páholyok *«lényegesen különböző célú egyletek»*. Mint ilyenek pedig — az egyesületi életre vonatkozó jogszabályok szerint — nem működhetnek *«egy cím alatt, közös alapszabályokkal»*. Már pedig *lényegesen különböző* célok érdekében, tényleg *egy cím alatt*[1] és *közös alapszabályok* szerint működnek.[2] Működésük tehát ellenkezésbe jut az egyesületi életet szabályozó jogrenddel.

De hallgassuk meg erre nézve, a még döntőbb és még súlyosabb argumentumokat. A szabadkőművesség hivatalos közlönye szerint:

> «A páholy *teljes autonómiával, minden külső beavatkozás nélkül* kormányozza önmagát, annyira, hogy *a legujabb időben aggodalmat keltett* némelyekben s *kemény* birálat tárgyává tétetett *e rendkívül széles autonómia»*. Majd arról szól a Kelet, hogy akció «indult meg oly célból, hogy *e kiterjedt önkormányzati függetlensége* és szabadsága *a páholyoknak (!)* korlátoztassék a központi hatalom és *egységesség (!!)* erőteljesebb érvényesülhetése kedveért s hogy *a páholyok nagyobb függőségbe hozassanak a Nagypáhollyal szemben»*.

Ime, amit föntebb a Progressióra való hivatkozással bizonyítottunk, ugyanazt megerősíti és más úton bizonyítja maga a szabadkőművesség hivatalos közlönye. Egész világos hát, hogy a páholyok *nem egységes célért* dolgoznak; továbbá *«teljes autonómiával»* is rendelkeznek, olyannyira, hogy mindegyik páholy *«saját maga alkotja meg saját maga szabályát»*. Mind-

[1] A M. S. Nagypáholy címe alatt.

[2] Helyesebben: a belügyminiszterileg jóvá nem hagyott «alkotmány» szerint.

ezt azonban az egyesületi életre vonatkozó szabályzatok *durva megsértésével* teszik, amennyiben, mint a M. S. Nagypáholy *«fiókegyletei»*, csak *azonos céllal* és *közös szabályok* alapján[1] működhetnének.

Már idáig is bebizonyítottam a Progressió és a Kelet alapján, hogy az egyes páholyoknak *külön-külön, más és más céljaik vannak*. És ámbár föltétlen bizonyítékoknak tartom argumentumait, mégsem ezeket tekintem ebben a dologban pertdöntőeknek. Olyan forrás alapján is bizonyítom azt a körülményt, hogy *az egyes páholyoknak más és más céljuk van*, amelyet kétségkívül még Bókay Árpád úr is — a szabadkőművesek «hatalmas Nagymestere» is — feltétlenül hitelesnek tart. Nos, a *«Magyarországi Symbolikus Nagypáholy alkotmánya»* (II. alapt. 3. §.) határozza meg, hogy az *«egyes páholyok* keletkezése *alapításuk indítóokai, külön céljai (!!)»*, «a beavatlan sajtóban» mikor publikálhatóak és mikor nem. Nos ugyebár, maga a *szabadkőműves alkotmány* beszél az egyes páholyok *külön céljairól*. Hogyan működhetnek hát mégis, az egyesületi életre vonatkozó jogszabályok ellenére, *«egy cím alatt, közös alapszabályokkal»?*

De menjünk még tovább. A szabadkőművesség hivatalos közlönye, rögtön a föntebbi idézet után[2] a következőket mondja:

> «E törekvés.... (t. i. az autonómia megszorítása) nem jár sikerrel, mert *a szövetség nagyrésze (!) a páholyok ezen szabadságát* a szabadkőművesség *legféltettebb kincsének, egyik leghatalmasabb oszlopának tekinti s lemondani róla nem hajlandó»*.

Nos, ha szabadkőművesség mint egyesület ilyen megbotránkoztató módon ragaszkodik ahhoz, amit az egyesületekre vonatkozó jogszabályaink egyenesen tiltanak, ennek a dolognak elintézése is, egyenesen a belügyminiszter úr jogkörébe tartozik.

[1] Éppen a M. S. Nagypáholynak jóváhagyott «alapszabályai» alapján.

[2] Lásd a 32-ik oldalt.

És még valamit, ami bizonyára minden törvénytisztelő állampolgárt megbotránkoztat.

A Kelet szerint ugyanis a szabadkőművesség *alkotmánya — az, amelynek három oldallal szemben 114 oldala belügyminiszterileg jóváhagyva nincsen!* — «a felsoroltakon kívül még más *jogokat is ad (!)* a páholynak, nevezetesen a.... VI. alapt. 25-ik §-a szerint *igazságszolgáltatást* is gyakorol». Oly módon teheti és teszi ezt a páholy, hogy igazságot szolgáltató ténykedésével, egyenesen az állami biróság fölé helyezi magát. Idevágóan ezeket írja a Kelet:

> «A páholy.... igazságszolgáltatást gyakorol oly terjedelemben, hogy törvényszékének bizonyos itéletei ellen az alkotmány (!) VI. alapt. 11-ik §-a szerint felebbezésnek nincs helye, szabadkőműves ügyekben való viszálykodás esetén pedig a páholy törvényszékének megkerülését s *állami hatóság jogsegélyének kérését (!!)* az alkotmány VI. alapt. 18. §-a *egyenesen szabadkőműves vétségnek jelenti ki*, ily esetben tehát a páholy *kizárólag (!) magának tartja fenn az igazságszolgáltatás jogait*».

Ezek után azt hiszem, hogy a belügyminiszter úr, mint állami törvényeink őre és végrehajtója — de a magyar társadalom is, abban a helyzetben van, hogy tisztán látja a magyarországi szabadkőművességnek azon vakmerő eljárását, amellyel egyes felmerülő esetekben még az «*állami hatóság jogsegélyének kérését*» is vétségnek mondja. Ugyan hol van hazánkban, vagy bármelyik jogállamban még egy olyan egyesület, amely vakmerőségében odáig merne menni, hogy tagjaival szemben «*egyenes vétségnek*» minősítse azt, ha «*az állami hatóság jogsegélyét*» kérni merik. Hát ugyan micsoda vajjon a szabadkőművesség? Talán olyan állam az államban, amelynek törvényei fölötte állanak *állami törvényeinknek?*

Emlékezzünk csak vissza arra a nemrégiben publikált pápai köriratra, amely az egyházi férfiakat arra figyelmezteti, hogy állami hatóság elé való idéztetésüket illetékes egyházi hatóságuknak jelentsék. Milyen éktelen lármát csaptak akkoriban a dolog kapcsán a zsidókézen lévő ujságok. Mért nem lármáznak vajjon a Magyarországi Symbolikus Nagypáholy VI. alaptörvénye ellen, amelynek 8-ik és 18. §-a egyenesen *megtiltja* a szabadkőműveseknek, hogy bizonyos ügyekben az «*állami hatóság jogsegélyét*» kérjék? Csak azért hallgatnak talán erről a vakmerőségről, mert a szabadkőművesek túlnyomó nagy része a zsidóság köréből rekrutálódik?

A szabadkőművesi alkotmány (VI. alapt.) 8-a így szól:

> «A szabadkőművesek közt páholyösszejöveteleken történt .... összekülönbözéseket a békebiróság által kell elintéztetni; *ily ügyekben az állami biróság* vagy *hatóság* jogsegélyének keresése szabadkőműves *vétség*».

A 18. §. (VI. alapt.) így szól:

> «Szabadkőműves vétség» (amelyet természetesen büntetnek is): «szabadkőműves ügyekben való viszálykodás esetén az *állami hatóság jogsegélyének kérése*».

Ha figyelembe vesszük még azt a körülményt is, hogy a szabadkőmüves alkotmány VI. alapt. 9-ik §-a még a *profán (!!) ügyben való viszálykodás esetén*» is, *a szabadkőműves biróság* kérését mondja «*kívánatosnak*» — úgy előttünk áll a szabadkőműves prepotencia meg nem engedhető, sőt üldözendő foka. Elvégre, ha a szabadkőművességnek mint egyesületnek megvan az a joga, hogy tagjainak megtiltja «a páholy-összejöveteleken történt» összekülönbözéseknek «*állami biróság*» előtt való jogorvoslását — úgy ez a jog, más egyesülettől sem vitatható el. Hová vezetne azonban az az állapot, ha az országban lévő ezer és ezer egyesület, sorjában, büntetés terhe mellett tiltaná meg tagjainak a fölmerülő összekülönbözéseknek «állami biróság» előtt való elintézését. Ez a körülmény nyilván hatalmas lépés lehetne az anarchia felé. Miért engedik meg vajjon az «állami biróság» negligálását épen csak a szabadkőművességnek? Vagy nem engedik meg ezt nekik sem? Akkor hát hogyan van az mégis, hogy a szabadkőművesség alkotmánya az «előzetes eljárás»-ra, «a főtárgyalás»-ra, «a felebbezés»-re és «a megkegyelmezésre» nézve kötelező törvényeket szab a páholyok számára?

Hogyan van az, hogy a szabadkőművesség «A Magyarországi Symbolikus Nagypáholy nevében» itélkezik olyan ügyekben is, amelyek fölött, a megkerülésre kárhoztatott «állami biróság», «a király nevében» szokott itélkezni? Hát micsoda tulajdonképen a Magyarországi Symbolikus Nagypáholy Magyarországon? Mi adja meg neki és a páholyoknak mint «fiókegyleteknek» a jogot, az itt vázolt fölháborító ténykedésekre? Az a mindössze 8 §-ból álló, belügyminiszterileg jóváhagyott alapszabály talán, amelyet föntebb egész terjedelmében közöltem?

Ebből ugyan semmikép sem olvasható ki, sem az egyes páholyok által gyakorolt széleskörű autonómia, sem az «állami biróság» megkerülésének és a szabadkőművesi biróság fölállításának és működésének joga.

Ezek megállapitása után folytassuk most már újból, a Kelet jelzett «oktató munkája» alapján, annak eldöntését, hogy «*mi a páholy?*» A «Dél»-páholyban tartott «oktató munkát» így folytátja *Vas* Béla testvér:

«Azt fogom tehát most már fejtegetni, hogy mit művel» (valóban találó kifejezést használ Vas testvér!) a páholy s milyen a benne folyó élet?

Bizonyára ti hallottátok már, hogy a páholyok «sok jót tesznek». *A profán világ alig is tud róluk egyebet,* mint hogy a páholyokban jótékonyságot gyakorolnak. Hát ebben van *valami* (!) igazság, kedves Benjamin testvérek. A nyomorúság enyhítése csakugyan *részét* (!) teszi munkánknak. A szabadkőművesség filantropikus intézmény is, a páholyokban tehát filantropiát is gyakorolnak, sőt volt idő, amidőn a páholyoknak csaknem összes tevékenységük a jótékonykodásból állt. De profánok és kőművesek egyaránt tévednek, ha azt gondolják, hogy ez a páholyok főmunkája...»

«A szabadkőművesség nem arra való, hogy könyöradományokkal ámitsa az emberiséget, ezt a humanitárius egyletekre bizza, hanem, mint filozofikus és progressziv intézmény, arra törek-

szik, hogy *a profán társadalmi rendszert, mint a boldogtalanság végső okát megszüntesse s helyét a szabadkőműves állami és társadalmi rendszer foglalja el».*

Ime, belezökkentünk már a páholyok vágányaira. Haladunk már rohamosan azon idézetek felé, amelyeket dolgozatom második fejezetében közöltem és amelyek a szabadkőművességnek állam- és társadalomfelforgató törekvéseit bizonyítják. Most már ugyebár a leghitelesebb szabadkőműves források alapján, a szabadkőművesség hivatalos közlönye alapján tudjuk, hogy *mi a páholy?* Most már egészen határozottan tudjuk, hogy a páholyok nem jótékonysági intézmények. A jótékonykodás csak cégérül, csak félrevezetésül kell nekik. A páholyok tulajdonképeni célja: *az állami és társadalmi rendnek «összerombolása».*

Nézzük már most azt, hogy mivel indokolja a szabadkőművesség felforgató munkájának szükségességét. Erre nézve a következőket mondja a Kelet, illetve a «Dél»-páholyban tartott «oktató munka»:

«A társadalom már régen két részre szakadt. «Az egyik, a kisebbik rész, a nemdolgozó birtokosoké, *a honfoglalóké* (!) s ezek hozzátartozóié a másik, nagyobbik rész a munkás birtoktalanokké, kezdetben rabszolgáké, majd jobbágyoké...» «az előbbiek hatalmas osztállyá szerveződtek, a mindenkori államhatalmat magukhoz ragadták s arra használták, hogy a birtoktalanok tényleg elnyomott osztályát jogilag is leigázzák...

így maradt fenn mind a mai napig az osztályuralom, a birtokosok uralma a birtoktalanokon. ... A társadalom pedig mindenütt két ádáz *ellenséges* (!) csoportra szakadt: az uralkodók és elnyomottak, *a gazdagok és szegények osztályára.* E két osztály szakadatlan harcával van tele a történelem. *Sőt a történelem nem is más, mint ez az osztályharc.*

De még ez sem elég — mondja a Kelet — már a legkezdetlegesebb emberben megszületik

az *isteni* eszme. Az osztályuralom kialakulásával kapcsolatosan pedig létrejő az *egyház, mint a szellemi téren uralomra vágyók* szervezete, egy újabb osztály. És parancsokat eszel ki, *amelyekkel gúzsba köti a primitiv ember lelkét*».

Lám, milyen derék emberek ezek a zsidó szabadkőművesek! És milyen gonosz emberek voltak azok «a honfoglalók» és ezek utódai! Ezek csak elnyomták és elnyomják a szegényeket. Azok ellenben teletömik majd zsebeinket pénzzel, még a keresztény ember lelkét is felszabadítják majd..., ha eljő «a szabadkőműves állami és társadalmi rendszer». De halljuk csak tovább a szabadkőművesség hivatalos közlönyét:

> «*Egyház* és az uralkodó osztály által monopolizált *állam* közt védő- és dacszövetség jön létre *az elnyomott*, alávetett tömeg, *a nép ellen*».

Jegyezzük meg tehát: «az állam» «a nép ellen» dolgozik. Természetes tehát, hogy ilyen körülmények közt a monarchikus államot össze kell rombolni. Igy értjük csak meg, ilyen félrevezető magyarázat mellett, hogy miért mondja a szabadkőművesség hivatalos lapja, hogy: «Naponként újra meg újra, szent hittel és *dacos keserűséggel esküszünk össze ez ellen a társadalmi rend ellen*». Igy értjük csak meg, ilyen gonosz magyarázat mellett, hogy miért mondja a magyarországi szabadkőművesség, hogy: «*Igenis, összeesküszünk ez ellen a rend ellen s amennyi erőt a V. E. N. É. belénk oltott, annyi erővel küzdünk az összerombolásán*». De vajjon alkotmányos állami életünk őrei is azon véleményen vannak, hogy az egyházzal, «*a nép ellen*» szövetkezett *állam* valóban elnyomja «a nagy tömegeket» a népet? Úgy véljük, hogy a páholyokban tartott ilyen, az állam és társadalom ellen irányuló *hazug beszédekkel szemben* és magukkal a páholyokkal szemben is, a belügyminiszter úrnak kötelességei vannak!

A «Dél»-páholyban tartott «oktató munka» igy folytatja:

> «Dolgozzatok, tehát mindenfelé azon, hogy *a munkátalan uralkodók* hatalma megszünjön. S támogassátok az elnyomottakat... Védjétek őket *az állami* (!!), társadalmi és egyházi *elnyomás* (!!), elbutítás, *kiszipolyozás* (!!) ellen,... *végre is mindenekfelett ne tűrjétek* (!!), hogy a testvérharcot igazoló uralkodó erkölcs, *egyházi és világi tanítás* (!!) az elméket korrumpálja».

Ilyen bevezetés után jön végre az «oktató munkának» az a részlete, amelyet a második fejezetben egész terjedelmében közöltem — az, mely szerint: «a szabadkőművesség... *merő oppozició gyanánt (!) a profán állami és társadalmi rendszerrel szemben, egészen elütő (!) új és önálló állami rendszert képvisel*». Ugyebár most már tudjuk, hogy: *mi a páholy?* Ezeknek legtöbbje nem egyéb, mint egy olyan *világszövetség* «láncszeme» (lásd a belügyminiszterileg jóvá *nem* hagyott szabadkőműves alkotmány II. alapt. 12-ik pontját[1]), amely *az állami és társadalmi rend ellen, keresztény, vallásos hitéletünk ellen* — amint azt a következő fejezetben bizonyitani fogom — keresztény magyar vérrel megszentelt *történelmünk ellen, ádáz rombolásra és pusztitásra összeesküdött.*

Ezek után — hogy megtudtuk már, hogy mi a páholy — nem marad más egyéb hátra, mint az, hogy a belügyminiszterileg jóvá *nem* hagyott szabadkőműves «alkotmánynak» egynémely, a szabadkőműves páholyokra vonatkozó pontját, vizsgálat alá vegyük. A szabadkőműves alkotmány II. alapt. 2-ik §-a így hangzik:

> «A beavatatlan sajtó útján általában, különösen pedig beavatatlan hirlapokban tilos közölni mindazt, ami a szabadkőműves szertartásra, ismertetőjelekre, szavakra s érintésre, *a szabadkőműves irásmódra* (hát ilyen is van?!) és a nagypáholyok és a védelme alatt álló *páholyok beléletére (!!)* vonatkozik.
>
> Valakinek szabadkőműves voltát, hacsak ő

[1] «A szabadkőművesek szövetsége az emberi nem egyetemlegességén alapulván, az egész emberiségre iparkodik kiterjeszteni a testvéri köteléket, amely a szabadkőműveseket a földszinén egyesíti és ezért tagjait a testvéri érzésnek szóval s jó példával való terjesztésére buzdítja.» «Szépen buzdítja» — mondanám új magyar, zsidó nyelven!

maga nem kívánja, vagy meg nem engedi, még a szabadkőműves sajtóban sem szabad közölni».

Ugyan milyen egyesület az vajjon, amely — ha tényleg alapszabályszerüen működik — «megtiltja» tagjainak, hogy az egyesület (a mi esetünkben páholy) «beléletére vonatkozó» ismertetéseket bármilyen formában is közöljenek? Ugyan milyen egyesület az, amelynek titkos és titkolt «szabadkőműves irásmódja» van? Milyen egyesület az, amely jótékonynak, «szereteten alapuló»-nak hireszteli magát és emellett szigorúan titkolja, hogy a szeretetnek ez vagy az az apostola az egyesületnek tagja? Miért mondotta vajjon maga Bókay Árpád úr, a «hatalmas Nagymester», a Kelet 1912. január 15-iki számában a szabadkőműves egyesület tagjairól, hogy: «egyesek elhagyják csatasoraínkat, *nehogy elveszitsék kenyerüket*, nehogy eljátszák *előmenetelüket*, vagy hogy elhárítsák a fejük fölött lebegő egyéb *károkat, veszedelmeket?*» Hát olyan egyesület a *Magyarországi Symbolikus Nagypáholy* (és fiókegyesületei, a páholyok), amelynek tagjai «*kenyerüket*» veszithetik, «*előmenetelüket*» eljátszhatják, «*károkat, veszedelmeket*» szenvedhetnek és mindezt *csak azért*, mert tagjai annak az egyesületnek, amely «*a szeretet alapján áll*» és «*a szeretet nevében*» dolgozzik? Ó kérem, aki szeretettel és nyugodt lelkiismerettel dolgozik a köz javán, az emelt fővel és nyilt tekintettel jár az emberek közt. Az nem bujkál, nem titkolózik — és főleg nem félti sem kenyerét, sem előmenetelét; az nem fél sem károktól, sem veszedelmektől, mert a szeretetteljes és a közjóra irányuló férfias tett, semmiféle üldöztetést és veszedelmet nem vonhat maga után! Miért konstatálja hát mégis, maga a «hatalmas Nagymester», hogy a M. S. Nagypáholyok tagsága ezer veszedelemmel jár a páholyok tagjaira nézve? Olyat tesznek talán, ami tényleg veszedelmes? Az állami és társadalmi rendet akarják talán felforgatni? Köztársaságot akarnak talán Magyarországból csinálni? Vallásrombolóak talán? Mindezért titkolóznak talán? Ha tényleg mindezt akarják, úgy valóban titkolózniok kell. De ily körülmények közt, ki is hívják maguk ellen, a királyhű magyar nemzetet; az állami és társadalmi rendhez és a keresztény hitélethez hűen ragaszkodó keresztény magyar társadalmat és hihetőleg a belügyminiszter urat is.

A szabadkőműves alkotmány II. alaptörvénye, 10-ik pontjában, azt mondja, hogy:

«a szabadkőműves titok, melynek megtartására a szabadkőművesek szövetsége a szabadkőműveseket kötelezi, *csak arra való*, hogy a kölcsönös felismerést lehetővé tegye».

Nem hiszem ezek után, hogy volna ember, aki elhinné, hogy a szabadkőműves titok valóban «*csak*» erre való. De itt, ennél a pontnál is azt kérdem most már, mi jogositja föl a szabadkőművességet arra, hogy még a «*páholyok beléletére*» vonatkozólag is a titkosság köpenyébe burkolózzanak? A mindösszé 8 paragrafusból álló, belügyminiszterileg jóváhagyott és egész terjedelmében közölt «alapszabály» talán? Ebben szó sincsen a titkosságról. Mi kötelezi hát mégis a páholyokat a titkosságra? Semmi egyéb, mint a nagypáholynak az az «alkotmánya», amelynek csak 39-ed részét hagyta jóvá a belügyminiszterium. Nos, az alkotmánynak jóvá nem hagyott része még azt is megengedi (VII. alapt. 21. §.), hogy:

«a páholy saját szabályát bármikor módosithatja».

Föntebb részletesen szólottam arról, hogy a páholyok, mint a M. S. Nagypáholy fiókegyletei, csak egyetlen egy, a nagypáholynak megadott alapszabály értelmében működhetnének. Ezzel szemben rámutattam arra az anomáliára, hogy mindegyik páholy, saját maga állapítja meg azon szabályait, amelyeket jóváhagyás végett, egyik sem terjeszt a belügyminiszter elé. A szabadkőműves alkotmány legutóbb idézett paragrafusa, minderre ráduplaz és még azt is megengedi, hogy a páholy szabályát *bármikor megváltoztassa* — anélkül persze, hogy a szabályzat módositása az illetékes hatóság elé kerülne. Nos azt hiszem, hogy az a szabályzat, amely *bármikor módositható*, az nem «*szabályzat*». Már pedig mindegyik páholy ilyen «*bármikor*» *módosítható* szabályzat szerint dolgozik, vagyis szigorú jogi értelemben: fix «szabályzat» nélkül működik. Igy lehetséges aztán, csak az ilyen *fékevesztett szabadosság* révén, hogy az egyik páholy vallásrombolással, a másik az állami rend felforgatásával, a harmadik a fennálló társadalmi rend összerombolásával tölti ki a páholyok titkos «belső életét».

Az egyesületi életre vonatkozó jogszabályok szerint a páholyok, mint a M. S. Nagypáholy fiókegyletei, csak közös céllal és csak közös alapszabályok szerint működhetnének. Saját szavaikból győződtünk meg arról, hogy ők nemcsak az állami jogszabályt dobják sutba, hanem még az *állami és társadalmi rend ellen is összeesküdtek.* Azt hiszem, hogy ezek után tudjuk immár, hogy: mi a páholy.

A magyarországi szabadkőművesség vallásromboló iránya, kapcsolatban nemzeti történelmünk ellen elfoglalt álláspontjukkal.

A Kelet 36-ik évfolyamának első számában azt írja annak szerkesztője, hogy: «semmiféle szabadkőműves irányzat nem foglal állást semmiféle vallás ellen». Ezen állítással szemben Kovács Samu «testvér», az Árpád-páholy tagja, a Kelet ugyanazon számában a következőket írja a magyarországi szabadkőművesség körében legujabban lábra kapott irányzatról:

> «*Mikor egész nyitsággal a vallás és speciell a római katholikus vallás ellen* foglal az új szabadkőművesi irányzat állást, amikor *a vallás dogmáit, liturgiáját, beléletét támadja,* attól a perctől kezdve a nagyközönség szimpátiájára többé nem számíthat. Én magam elmegyek a klerikálizmus elleni védekezés határvonaláig, de semmiesetre sem követem a *katholicizmus elleni küzdelemben* az ujítókat».

Nos, a Kovács Samu kijentései alapján, nem a «profán» ember szavával, hanem a «testvér» szavával cáfoljuk meg a Kelet szerkesztőjét, dr. Soltész Adolf urat. Sőt azt is megtudjuk a Kovács Samu kijelentéseiből, hogy a szabadkőművesség «*egész nyiltsággal*» és különösen a *római katholikus* vallást támadja.

Soltész Adolf fönti kijelentését nemcsak Kovács Samu, hanem Székely István «főmester testvér» (az Ákác-páholy tagja) sem hagyta megjegyzés nélkül. Ez, a Kelet 36. évfolyamának 9. száma szerint, az *Ákác*-páholyban tartott munkán a következőket mondotta:

«Sajnos, ellentétben a Kelet szerkesztőjének ez évfolyan 6. lapján tett megjegyzésével, hogy «Semmiféle szabadkőműves irányzat nem foglalt állást semmiféle vallás ellen», a *Dél* egyik számában (az 1910. dec. 30-ikiban) «Az atheizmus és a szabadkőművesség» cím alatt *Timár* Szaniszló testvér azt kívánja, hogy — bár az Alkotmány kizárja a vallási és politikai vitát — amint a «világos páholyok» bátran kiemelték a politikai kérdések tömegéből az általános titkos és egyenlő választójogot, úgy emeljük ki a vallási kérdések közül és *terjesszük az atheizmust,* amely «nem egy népnek, de *az egész emberiségnek jövendő irányát van hivatva megjelölni*»...

Természetes, hogy az ilyen *valóban vallásellenes kirohanások* s «harcos testvéreknél» *ezzel összeforrt* megtagadása a *hazafias érzésnek (!),* s a politikai gyűlölet szítása mindenki ellen, aki már valaki és akinek még van valamije... feljajdulásra zudította némely testvérpáholyunkat»...

Ime, maguk a jobb belátású testvérek is elleneszólnak a szabadkőművesség vallásellenes kirohanásainak. A szabadkőművesség vallásromboló törekvéseinek további bizonyítására itt idézzük a *Dél* cimű páholyujságból a *Timár* Szaniszló cikkének egyes részleteit:

> «hirdetik a szabadkőművességen belül, hogy a kőművesség, mint ilyen, nem atheista szövetség... Kérdem: miért ne lehetne kiemelni az atheizmust a vallási kérdések közül? *Hisz ez a kérdés nem egy ország népének, de az egész emberiségnek jövendő irányát van hivatva megjelölni.*
>
> Soha igazán emberi és emberi hivatáshoz méltó erkölcsök nem fognak elterjedni a világban, míg a vallás-erkölcsök dogmái szerint nevelik az iskolán belül és kívül az emberiséget. Mire oktat a vallás? Mennyire a jó és rossz mesgyéjét meg tudja határozni, azt mondja: a jót

azért kell tenni, mert az isten jutalmazza, a roszszat azért kell kerülni, mert isten bünteti. De ha végigfutunk a világhistória lapjain, megállapithatjuk, hogy soha az ember, az emberrel *cudarabb módon* nem bánt, *mint mikor isten nevében tette ezt*...

A jó és rossz közt levő különbség felismerhetetlenné lett, mihelyt *a végzetes isteneszme* jelent meg mögötte...

Igenis: *szabadkőművesi kötelességemnek tartom*, az emberiségnek ily irányban való felvilágositását és neveltetését...

Nem hinném, hogy még ezek után is akadna ember, aki ne ismerné el, a «harcos» szabadkőművességnek vallásromboló irányát. Mellettünk bizonyit a Kelet 1911. dec. 25-iki száma is, amelyben *Szőllősi* Zsigmond testvér «Az Antikrisztus katonái» cím alatt a következőket írja:

«A világosság, körző, szögmérő az élet jótevő instrumentumai, a cselekvés jelei, eszközei. Az *Antikrisztus katonái vagyunk*, erről a világról és ezért a világért... Testvéreim!... Mi hiszünk a világ megváltásában, az eljövendő jóban, boldogságban — de ez *a megváltás*, ez a boldogság, *csak erről a világról való lehet*».

A Kelet 8-ik száma is (1911.) így ír:

«Minden vallás klérusával szembenállónak vallja magát... a szabadkőművesség és nyiltan fölveszi a harcot ellenük s folytatni fogja addig, amig győznie sikerül».

A Kelet 6-ik száma (1911.) ezeket mondja (*Pollák* Illés testvérnek a Nagygyűlésen elmondott ünnepi beszédéből):

«Egyik gróf azt ajánlja nekünk, hogy térjünk vissza a Krisztushoz.

Melyik Krisztushoz vajjon?... Ahhoz térjünk-e vissza, kinek nevében hazánk vagyonának egy tetemes részét tartják megszállva? *A kereszténység maga is ma annyira távol esik Krisztustól*,

mint a XX. századnak grófjai a honfoglalásnak vitézeitől, mert ezek, testvéreim, mikor hűségi esküt tettek vezérüknek és a hazát maguk közt felosztották, legalább a maguk vérét itták!»

Annak bizonyítására, hogy mennyire igaza van Kovács Samu «testvérnek» (akire e fejezet elején hivatkoztunk), amikor azt állítja, hogy a «harcias» szabadkőművességnek *vallásellenes* kirohanásai többnyire *összeforrnak* a «*hazafias érzésnek*» megtagadásával — álljanak itt a Keletből (1911. nov 10. szám) vett következő részletek:

A klerikálisok «céljaik szolgálatába állítják az iskolát is. Eszközeik: *a hittan és a történelem*. Mindakét tárgy mai tanitása arra való, hogy *megosszák* a gyerekeket, a leendő felnőtteket, s egyik csoportot a másik ellen fölhasználva, hatalmukat biztosíthassák».

Ime, ez és a következő idézet adja meg minden egyéb magyarázat helyett, arra vonatkozólag a fölvilágosítást, hogy jelen fejezetünk címében mért került egymásmellé a szabadkőművesség vallásromboló iránya és a magyar nemzeti történelem.

«A szabadkőművesség önleleplezése» cimű könyvemben külön fejezetben tárgyalom a szabadkőművességnek azon törekvését, amely szerint még nemzeti történelmünket is «szabadkőművesi szellemmel» akarja telíteni. Ezen cél elérésére máris megindult a páholyokban a legerélyesebb akció. Csak az elmult napokban történt (1912. március 22-én és 28-án, továbbá ápr. 15-én és 22-én), hogy *Szende* Pál, *Pogány* József, *Ágoston* Péter és *Jászi* Oszkár szabadkőműves szellemben tartott, sorozatos előadásban oktatták ki, a szabadkőműves szellemű magyar történelemre, a Galilei-kör zsidó tagjait. A szabadkőművességnek ez az akciója egészen új keletű. Csak mostanában vetemedett a szabadkőművesség arra, hogy nemzeti történelmünk tanitását «hazugságnak» bélyegezze meg.

Azt a légbőlkapott félrevezetést, hogy a hittan tanítása szétválasztja, egymásiránti gyülöletre neveli az ifjúságot, már számtalanszor utasitottuk vissza. Most ott tartunk már, hogy a

keresztény magyar társadalom figyelmét a szabadkőművességnek azon lelketlen és hazafiatlan munkájára kell irányítanunk, amely munka nemzeti történelmünket, nemzeti multunkat akarja megszentségteleníteni. Úgy tudjuk, hogy nemzeti történelmünk a magyar ifjúságot a nemzeti gondolatban, a nemzeti és hazafias érzésben eggyé és egységessé neveli. Ezt a psychologiai és pedagógiai megállapítást, kétségkívül tudják a Nagypáholy környékén is. Nem is azért vették és veszik hát üldözőbe a magyar történelmet, mintha arról volnának meggyőződve, hogy az tényleg széjjelválasztja a gyermekeket, hanem egyszerűen azért, mert meg vannak róla győződve, hogy *egységes nemzeti szellemmel* tölti el a lelkeket. Könyvem említett fejezetében kimutattam, hogy ez az egységes nemzeti szellem a szabadkőművességnek útjában áll, amennyiben ez nekik, amint azt maguk mondják: «*nem célszerű*». Ezért fogják hát rá történelmünkre — hazug módon — hogy széjjelválasztja az ifjuságot.

Az ő módszerük abban áll, hogy ami nem vág össze elméleteikkel, mindarra, minden lelkiismeretbeli furdalás nélkül, egyszerűen rásütik a hazugság bélyegét.

A szabadkőművességnek, mint nemzetközi «világszövetségnek», útjában áll az egységes nemzeti érzés, az ezt tápláló nemzeti történelem. Ezért kell nekik a szabadkőműves szellemű történelem, nemzeti történelmünk helyett. De lássuk már most pontosan, hogy mi kifogásolnivalójuk van történelmünkben? A Kelet említett száma (1911. nov. 10.) *Pataki* Béla testvérnek a Comenius-páholyban tartott előadásából a következőket közli:

> «A klerikalizmus fegyvere a mai hitoktatás. Ellene küzd a szabadkőművesség. Azonban a történelem ellen, amely az agrár-feudalizmus érdekeit szolgálja, nem. Pedig a történelem mai tanítási formájában nem különb a mai hitoktatásnál, sem céljában, sem hatásában.
>
> A hatéves kis gyermeket először imádkozni tanítják. Az imában elsősorban áldást *kér a királyra (!), a hazára (!)* s csak azután szülőjére... Vajjon megérti az a hatéves gyermek az imádságot?» (Itt is biztos, hogy nem az fáj a szabadkőműves zsidónak, hogy a gyermek nem érti meg az imádságot, hanem az, hogy *imádkozik.)* «Vagy tudja, ki a király, mi a haza?... Nem. *De (!)* már itt beléjök csepegtetik a felsőbbségnek és elöljáróságnak tiszteletét, akiket nem ismernek és megértésükről még csak halvány sejtelmük sincs».

Valóban borzasztó bűn mindez, a Pataki testvér és a Comenius-páholy szemében. Az ő izlésüknek az felelne meg tán jobban, ha az iskola a király tisztelete helyett a «hatalmas Nagymester» tiszteletét; a felsőbbség és elöljárók tisztelete helyett az apatermészetet oltaná a gyermeki lélekbe...

> «Beléjük nevelik — folytatja a Comenius-páholyban tartott előadás — hogy a felsőbbségnek föltétlenül engedelmeskedni tartoznak (!!), csak azért, mert azok felettük állanak. Megszokják, hogy szépnek, jónak és követendőnek csak azt lássák, amit elöljáróik megengednek. Kiölik ezzel belőlük természetes *büszkeségüket és magabecsülésüket.*»

Rendkívül jellemző, rendkívül fölvilágosító ez az idézet. Egyenesen rávilágít ez, a szabadkőműves torzerkölcsre, a szabadkőműves anarchiára, melyet még az iskolában is meg akarnak honosítani. Majd így folytatja a jeles előadás:

> «Mikor már nagyobbak és fogékonyabbak, de történelmet még nem tanulnak, történelmi dalokat tanítanak, *amelyekben a királyért való önfeláldozás (!!), a magyarnak földicsérése (!!)* és a nem magyar iránti gyülölet szítása mellett a vérengzéseket példaként állítják eléjük, hogy a katonaság iránti lelkesedést már ekkor nagyra növeljék bennök. ...Ugyanezt a szellemet plántálja a tanulókba a történelem...»

«*A királyért való önfeláldozás*», úgyszintén «*a magyarnak földicsérése*» bűn hát a szabadkőművesség szemében. Hát a «hatalmas Nagymesterért» áldozzuk föl tán magunkat? Avagy a

«*magyar*» helyett a *kazárokat* «dicsérjük fel» talán? De menjünk tovább. A történelem:

«az agrár-feudális nemességet mint a haza legönzetlenebb fiait állítja oda, akiknek minden tettükben a rugó: a hazáért, a nemzetért élni, ha kell, halni. Pedig a hiteles kútforrásokból tudnók kimutatni, hogy az agrár-feduális nemesség *mindenkor* a legönzőbben és a legerőszakosabban érvényesítette a saját érdekeit, *még akkor is, ha ez a szent ügy elárulásával járt*...

Lássuk be, hogy az így megírt történelem tisztán az uralkodó osztály érdekeit szolgálja. *Az ő érdekében hamisítják meg és hallgatják el a tényeket, aszerint, amint az nekik hasznos.* Ezt a történelmet tanítják...

Ilyen történelem tanítása után a progresszív eszmék nem találnak befogadásra, vagy csak igen nehezen. (!) *Ez a történelem a progresszív eszméknek ép oly ellensége, mint a mai hitoktatás.* ...Úgy gondolom, hogy a föntiek mindnyájunkat meggyőznek affelől, hogy egy elfogulatlan, hazugságoktól ment, történelmi materialista szellemben földolgozott magyar történelem megiratása a progresszív eszmék harcosainak elsőrendű kötelessége».

Igy gondolja azt *Pataki* úr és vele a *Comenius*-páholy, ahol az ilyen igaztalan és hazafiatlan szellemű előadást minden megtorló visszautasítás nélkül lehetett megtartani. Ezek után im, azt látjuk, hogy a szabadkőművesség nemcsak «*állami és társadalmi*» rendünket akarja fölforgatni; nem is csak *vallásrombolásra* vetemedik; nem is csak *ősi arisztokratáinkat* rágalmazza meg, de amellett, hogy «*a királyért való önfeláldozást*», «*a magyarnak földicsérését*» is történelmi tanításunk hibájául rója föl — mindamellett egész mai történelmünket, egész nemzeti multunkat megbotránkoztató módon becsmérli.

Vajjon, azon nevek közül, amelyekkel idáig találkoztunk dolgozatomban — melyiknek volt valamikor valamelyes köze a magyar történelmi multhoz? A *Szőllősi*-ének, a *Pollák*-énak, a *Pataki*-énak talán, avagy a többiének...? Németországban zsidó ember tanári katedrát sem kaphat, ha történelem a szaktárgya. Nálunk ellenben még történelmünket is az ő szájaizük szerint akarják meghamisítani.

Ezek után már csak egy-két, a Kelet-ből vett olyan idézetet mutatunk be, amelyek a szabadkőművesi hazafiságot jellemzik. Ime, a Kelet 8. száma szerint (1911. június):

«A hazát nem csupán a mult eseményeiben gyökerező történeti jogok, nem az ezen eseményekhez fűződő kegyeletes tradiciók, a föld rögeit megszentelő, kiömlött vére az ősöknek, bölcsőnk ringása s sírhantunk domborulása teszik hazává, *hanem elsősorban az,* hogy a munka minden másnál szentebb törvényének betartásával *minden ember* megtalálja benne s általa *testi és lelki szükségeinek legteljesebb kielégítését*, boldogságát».

Szóval az igények «*legteljesebb*» *kielégítése* teszi a hazát hazává. Akinek tehát rosszul mén a sora, akit komoly munka mellett a sors ver... annak nem haza a haza? Úgylátszik a szabadkőművesség hazája a telt gyomor hazája; hazafiságuk a gyomor hazafisága...

A Kelet 9-ik számában (1911. júl.—aug.) a már említett *Széky* István «főmester testvér» a «harcias» szabadkőművesség alkotásait sorolja elő. Igy a Reform Klubot, a Szabad Tanítók Országos Egyesületét, a Világot. Azt mondja róluk a többi közt:

«Bár válnának ezek mielőbb a *vallás- és nemzetellenes* szocialista *izgatás* melegágyai helyett azzá, amik lenni akarnának... tényezőivé a kulturális haladásnak».

Ő, mint kebelbeli ember, bizonyára jól tudja, hogy miért vádolja meg ezeket a szabadkőműves «alkotásokat» vallás- és nemzetellenes tendenciával...

A Kelet 11. számában (1911. okt.) ujjongva konstatálja *Bálint* Lajos főmester, hogy:

«... már kevesebb lesz a *hazafias* szólam,

már sűrűn érkeznek a *nemzetközi* vonatkozások, alapítások, gyűlések...

Sajnos, valóban úgy áll a dolog, hogy nálunk is már napról-napra kevesebb a hazafias szólam, a hazafias felbuzdulás... Büszke lehet erre az eredményre a magyarországi zsidószabadkőművesség...

* * *

Nem akarunk igazságtalanok lenni — még a szabadkőművességgel szemben sem. Konstatálnunk kell e helyütt, hogy a nyolcvan magyarországi páholy közül van kettő, igaz, hogy csak épen kettő, amelynek működését nem nevezhetném destruktiv működésnek. Ez a két páholy: a Hungária- és a Nemzeti-páholy. A Hungária páholy például ellenzi a szekularizációt, hibáztatja a Galilei-kör, a Társadalomtudományi Társaság és a Világ irányát. Politikával nem foglalkozik és «*a vallás elleni támadásokat* határozotlan elitéli». Sajnos, hogy ebben az utóbbi dologban a Hungária páholy teljesen egyedül áll. Még a Nemzeti páholy sem teljesen kifogástalan ebből a szempontból. De legalább a tiszta hazáfias hang irányítja ezt is...

Határozottan hibáztatjuk azonban mindkét említett páholyban azt, hogy a Magyarországi Symbolikus Nagypáholy *védőszárnyai alatt*, a «Nagypáhollyal való békés barátságban és tétlenül szemlélik, a destruktiv irányú páholyok áldatlan működését...

A szabadkőművesség destruktiv munkája a tanitás terén.

A szabadkőművesség teljesen tudatában van annak, hogy egész társadalmi rendünk ellen intézett támadásának sikere legfőképen attól függ, hogy mennyiben képes destruktiv eszméit, az iskolai élet terén érvényre juttatni. Innét van az, hogy teljes erővel az iskolákra veti magát. Számítása és terve egészen reális. Elvégre, ha minden tanítási fokon hatalmába keriti az iskolát, úgy a szabadkőműves szellemű iskolákból kikerült ifjak kész prédái lesznek a szabadkőművességnek.

Jelen soraimmal nem az a célom, hogy azt mutassam ki, hogy az iskolai tanításban — a népiskolától fel egészen az egyetemig — mennyiben érvényesül tényleg a szabadkőműves szellem. Ezt a szorosan vett pedagógiai kérdést más helyütt tárgyaltam.[1] Ez alkalommal főleg azt vizsgálom, hogy mennyiben érvényesül a szabadkőműves szellem, a szociálpedagógia terén. Főleg azt kutatom, hogy a szabadkőművesség a szabadkőműves internátusok révén, a munkásgimnáziumok révén és a szabadtanítás révén, milyen mérvű eredményeket ért már el.

Abban a helyzetben vagyunk, hogy még a szabadkőműves-családi nevelésbe is bepillantást nyerhetünk. Erre vonatkozólag a Kelet 11-ik száma (1911. okt.) nyujt némi felvilágosítást. A következőket mondja:

> «Gondosan kell ügyelnünk gyermekeink tanulmányaira, hogy tapintatosan és *kellő időben ellensúlgozhassuk* a gyermek lelkébe csepegtetett felekezeti szellemet... Ne titkoljuk el otthon... gyermekeink előtt szabadkőműves voltunkat, sőt igyekezzünk őket... eszmekörünkkel is megismertetni...»

Csak így lehetséges azután, hogy egyes tanulók már nyiltan, az iskola padjaiból — a hittan-órák alatt — szembeszállnak a hittantanítással. Csak így lehetséges, ilyen otthoni megfertőzés révén, hogy egyes tanulók már ott tartanak, hogy az iskolában jelentik ki hittanárjaiknak, hogy: «azért nem tanulják a hittant, mert atyjuk nem szivesen látja, ha ezt a tárgyat tanulák». Ime, nemcsak a társadalmi-, hanem még az iskolai életben is anarchiát teremt a zsidószabadkőművesség. Hogy itt is zsidószabadkőművességről beszélek, erre a körülményre az jogosít fel, hogy a hasonló esetekben, *kizárólag* zsidó tanulók szerepeltek. Ime így támogatja a szabadkőművesi családi nevelés az iskola munkáját...

[1] Lásd a Kath. Tanáregyesület közgyűlésén tartott előadásomat, illetve a «*Veszedelmes tünetek iskoláinkban*» című brosürámat, 1911. Úgyszintén «*A szabadkőművesség önleleplezése*» című könyvem megfelelő fejezetét.

kötelességet *igaz szabadkőművesi bölcsesség és erővel végzendem...»*

Az új szabadkőmüves generációról tehát gondoskodva van. Nem lesz benne hijja a szabadkőművességnek...

A szabadkőművesség legjelentősebb sikereit kétségkívül a szabadtanítás, illetve a szabadiskolák révén éri el. Jöjjünk tehát mindenekelőtt azzal tisztába, hogy mi a szabadkőművesség a szabadtanítás szempontjából és mi a szabadtanítás lényege? A Kelet szerint (35. évf. 16. szám):

> «maga a szabadkőművesség sem egyéb, mint a szabadtanítás iskolája. *A szabadtanítás lényege,* hogy *minden ember azt taníthassa, amit akar s azt a véleményét nyilváníthassa, amelyet akar...* A munkásgimnáziumok támogatása helyes és célszerű is, de elsősorban a *szabad iskola* az, amely ami céljainkat leginkább szolgálja».

Innét van hát az, hogy nálunk a szabadiskolákban *Fényes* Samutól *Jászi* Oszkárig mindenki az tanítja, amit épen akar. És nincsen senki, aki ellenőrizné azt, hogy ugyan mit «akar» hát mégis a szabadkőművesség... Sajnos, nálunk a «laisser faire, laisser aller» elv járja...

A Kelet 14-ik száma szerint (1911. dec. 15.), meleg pártfogásra talált a Martinovics-páholyban azon *Úttörő*-iskola is, amely egy év leforgása alatt, mintegy negyven városban fertőzte meg a kritikátlan tömeg elméjét.

A Kelet 15. száma szerint (1911. dec. 25.), a *Galilei-páholy* egyhangúan fogadta el a II. kerületben létesítendő munkásgimnázium fölött «az anyagi és erkölcsi patronátust». Hasonlóan áll a dolog Szegeden és még igen sok más városban is, amelyekben épen munkásgimnáziumok működnek. Igy oltja hát belé a szabadkőművesség, eszméit — épen a szabadiskolák révén — a legkritikátlanabb tömegekbe. Ilyen célból működik Aradon az «Aradi Szabadgondolkodók Egyesülete»; Eperjesen a «Martinovics-kör»; Kassán a «Bassányi-kör»; Nagyváradon a «Darwin-kör»; Szegeden a «Ferrer-kör»; Temesvárott a «Temesvári Szabadgondolkodók Egyesülete». Ilyen célból alakulnak meg a Kelet hiradása (1912. márc. 31.) «a közel jövőben... a győri, debreczeni, komáromi és mármarosszigeti fiókegyesületek is». Ilyeténkép maholnap már az egész országot aláaknázta a zsidószabadkőművesség. Laisser faire, laisser aller...

A tömegek megrontásában, semmi sem bizonyitja jobban a szabadkőművesség lelkiismeretlen, gonosz munkáját, mint a Keletnek 1912. márc. 31-iki száma. Nos, a Kelet szerint, mostanában ünnepelték a Könyves Kálmán páholy negyvenéves fönnállásának ünnepét.[1] Az ünnepségen ott volt maga a «hatalmas Nagymester» is. Itt, az ő jelenlétében, az ő füle-hallatára tartott *Somogyi* Béla, fővárosi tanitó, a «*Könyves Kálmán páholy és az egész szabadkőművesség föladatáról*» — előadást. Azt a kérdést fejtegette, hogy:

> «minő szerepe lehet a szabadkőművességnek az *új Magyarország* megalapításáért folyó harcban.» Szerinte e föladat...: «*elégedetlenséget kelteni azokban, akik nincsenek tudatában elnyomott helyzetüknek...*»

Ennél a mondásnál lelketlenebbre, emberietlenebbre alig bukkantam a szabadkőművesség irásai közt. Elégedetlenné akarja hát tenni a szabadkőművesség az egyes embert, az egész társadalmat! És ugyebár azután, ha mindenki zugolódik már, ha már mindenki elégedetlen és ha a szabadkőművesség még ennél is jobban elégedetlenné tette az embereket, akkor majd előbujnak a rejtekhelyekből a szabadkőműves fő- és nagymesterek és ujjongva mondják majd, hogy ime: megteremtették azt az *új Magyarországot,* ahol a zavarosban bőségesen lehet halászni...? Igy tettek az XVIII-ik századik végén Franciaországban. A jelen napjainkban Portugáliában... Csak emberi fúriák, csak a rombolás ördögei mondhatják az elégedetlenség tudatos fölkeltését: elérendő céljuknak és föladatuknak... Ime azok, akik a *szeretet* alapján állóknak mondják magukat, azok tüzik ki célul maguk elé, az elégedetlenség fölkeltését...

Bárbár és lelketlen egy gondolat! Ennek elérése végett

[1] Az ünneplés összes szereplői ezek: *Pollák* Illés, *Faragó* Vilmos, *Mezei* Mór, dr. *Reich* József, *Pirnitzer* Alajos és *Somogyi* Béla. Szóval mind: *zsidószabadkőműves!*

valóban nem kell egyebet tenni, mint a zsidó sajtóban, gyűléseken, a szabadiskolákban napról-napra a grófok, a papok, az urak ellen... az egyház ellen, a militarizmus ellen, a társadalmi rend ellen... igazgatni — mindezt kitartóan és következetesen csak néhány éven át kell megtenni és a szabadkőművesség ezentúl már, az elégedetlenség tengerében játszva érheti el további céljait...

A Kelet 4-ik száma (1912. márc. 31.) arról tanuskodik immár, hogy a szabadkőművesség a nagy tömegek fölzaklatásához haladéktalanul hozzá is lát. Mi sem természetesebb, hogy *a tanítás és fölvilágosítás* hazug ürügye alatt akarja a nép legszélesebb rétegeit, épen «a parasztságot» céljainak megnyerni.

A Kelet szerint *Lóránd* Jenő testvér az Archimedes-páholyban tartott 1912. márc. 17-én «A szabadgondolkodó mozgalom támogatása» cimen, előadást.

Előadásában elmondja, hogy a Szabadgondolkodás Magyarországi Egyesülete egy olyan akció megindítását vette programmba,

> «amely nem a polgárság köréből toborozna hiveket, hanem a népesség nagyobb rétegéből: *a parasztság köréből*... A parasztság szervezése s törekvéseinek beállítása a fejlődés útvonalába: a szabadgondolkozóknak is föladata, amelynek megoldására az egyetlen kínálkozó módszert, *a szekularizációt* kell megragadniok. A szekularizációs propaganda ügye, ma már túl van a reménytelenség stádiumán. Ma, midőn az országban itt is, ott is magukat szabadgondolkozóknak nevező parasztok tömörüléséről hallunk hirt, elérkezettnek kell látni az időt egy nagyszabású, erélyesen vezetett szekularizációs propagandára. Az egyesület ennek megvalósítását a következőképen tervezi: Pályázatot hirdet egy, a parasztság nyelvén irott kis füzetre, amely világosan és röviden mutatja meg, *hogy mit várhat a föld népe* a szekularizációtól. Ezt a füzetet több százezer, esetleg milliónyi példányszámban terjeszteni fogja a nép körében a föntemlitett *szabadgondolkodó parasztok* útján, kiket esetleg kisebb anyagi támogatásban részesít. Számít továbbá a meglévő paraszt- és földmunkás-szervezetek közreműködésére, a haladó szellemű tanítókra s a Galilei-kör vidéki tagjaira, akiket egy *agitációs-kurzusban* fognak a vidéki propagandára *kiképezni (!)*... Az erjesztő szerepre, az értelmiséget szabadgondolkozó szellemre nevelni az a testület hivatott, amely rátermettségének már számos jelét adta...: *a szabadkőművesség testülete*».

Tehát «a haladó szellemű tanítókat», a «Galilei-kör tagjait» agitációs-kurzusban fogják kiképezni, hogy az elégedetlenség fölkeltését derekasan végezhessék! Még megérjük, hogy a szabadiskolákban kiképezett «szabadgondolkodó parasztok» kaszákkal argumentálnak majd, a zsidószabadkőmüvesség iskolájának «igazságai» mellett...

A szabadkőművesség titkos politikai működése.

Láttuk, hogy a M. S. Nagypáholy alapszabálya megtiltja a páholyoknak, hogy vallási és politikai kérdésekkel foglalkozzanak.

Ha a szabadkőművesség ezen tilalommal szemben, mégis politikai kérdéseket feszeget, úgy nyilván csak *titokban*, avagy az alapszabályok *megkerülésével* teheti ezt. A Dél cimű páholyujság a következőket irja a szabadkőművesség politikai ténykedésére vonatkozólag:

> «Ami a politikai kérdések tárgyalásának kirekesztését illeti, az *pium desideriumnál* nem egyéb. Az általános, titkos és egyenlő választójog eszméje *kétségkivül az aktuális politikai kérdések közé tartozik.* Mindamellett a páholybeli és *páholyközi diskusszió tárgyai közt elsőrangú helyet foglal el.* A kőműveség majoritása tisztában van vele, hogy egy ország jövendő alakulását jelenti ez a kérdés.... hogy a kőművesség el nem zárkózhatik előle *akárhogyan rendelkezik is az alkotmány*».

Ezen idézetből egészen nyilvánvaló, hogy a szabadkőművesség rá sem hederít az alapszabály, avagy a szabadkőműves alkotmány tilalmára. Kitünik ez a Kelet 14-ik számából is (1911. dec. 15.), amely ezekben közli a páholymunkák programmját:

> «*A szabadságjogok kodifikációja* (gyülekezési, egyesülési és sajtószabadság) — Prometheus-páholy. *Közigazgatás* — Március-páholy.... *Nemzetiségi kérdés* — Martinovics-páholy. *Adópolitika* — Petőfi-páholy. *Adópolitika és önálló vámterület* — Martinovics-páholy. *Jogi szociálpolitika* — Könyves Kálmán páholy. *Közgazdasági szociálpolitika* — Comenius-páholy».

Ennél azonban még tovább is megy a szabadkőművesség. A Kelet 16-ik száma szerint (35-ik évfolyam) a Demokratia-páholy egyik munkáján még az is szóba került, hogy hogyan lehetne a szabadkőműves eszméket a *törvényhozásban* érvényesiteni. Erre nézve a következőket mondja a Kelet:

> «vitassuk meg az egész komplexumát azoknak a kérdéseknek, amelyek a szabadkőművességet a *törvényhozással való vonatkozásban* érdeklik, vitassuk meg az eljárás módjait és azokat a módokat, amelyek alkalmasak volnának *eszméinknek a törvényhozásban való rendszeres érvényesitésére*».

Egészen nyilvánvaló hát, hogy a páholyokban, az alapszabály egyenes tilalma ellenére, behatóan és egészen rendszeresen vitatnak meg politikai kérdéseket. A szabadkőművesség mindössze csak azzal nyugtatja meg lelkiismeretét, hogy a politikai kérdéseket a titokzatosság leple alatt tárgyalja. A Kelet szerint ugyanis (1911. szept.):

> «a régi rend konok őrei és féltékeny hatalmai kéjes örömmel és megriadt elszántsággal üldözik az új élet megalapozóit.... *ezért van szükségünk a titokzatosság.... leplére*».

Megdöbbentő jelenség az is, hogy a Kelet szerint (1911. szept.) a Wien-ben megjelenő «Der Zirkel» cimű szabadkőműves hetilap arról ír, hogy:

> «*Moroiu* Konstantin, a *romániai* nemzeti nagypáholy és a Suprême Conseil nagymestere, *Aradon* és *Lugoson román nemzetiségű páholyokat alapitott* — amelyek már.... dolgoznak is, hogy továbbá hasonló alapitások *Nagyszebenben és más erdélyi városokban is* folyamatban vannak»....

Épen csak az kellett még, hogy hazánkban, külföldről irányitott *irredentisztikus, nemzetiségi* páholyokat is állitsanak fel az álarcos páholylovagok.... A titokzatosság leple alatt elképzelhetlen pusztitást, mérhetlen akadályokat gördithetnek ezek a *nemzetiségi, irredenta* páholyok, a magyar nemzeti állam további kialakulása elé. Nem kell ehhez semmi egyéb, mint a szabadkőműves ideálnak: a semmiféle feltételhez nem kötött, általános, titkos választásnak életbelépte — továbbá az irredenta páholyok erélyes akciója — és befellegzett a magyar szupremáciának.... Hogyan türheti meg vajjon a belügyminiszter úr, hogy idegen országból való, jött-ment emberek, *titkos és magyarellenes politikai egyesületeket* alapitsanak, legjelentősebb vidéki városainkban?

Már a Kelet 2-ik számából (1910. febr. 1.) kapunk hírt arra nézve, hogy:

> «*a határszéli páholyok működését a hatóság kifogásolta,* azonban kitünt — mondja a helyettes nagymester — hogy az *irredentista* zugpáholyok működése esett kifogás alá».

Egészen nyilvánvaló e rövid hiradásból, hogy a szóbanforgó *határszéli* páholyok *hazafiatlanok és politikai irányúak*. Hogy a helyettes nagymester, afölötti haragjában, hogy a határszéli páholyoknak a rendőrséggel gyűlt meg a bajuk, *zugpáholyoknak* nevezi ezeket, továbbá az a körülmény, miszerint kijelenti, hogy azok tagjaival *semmiféle összeköttetésük nincs, (!)* mindez semmit sem változtat a határszéli páholyok *irredenta, tehát hazafiatlan voltán.* De nézzük csak tovább a dolgok folyását.

Néhány hónappal később azt írja a Kelet, hogy:

> «Nem találkozik a Nagypáholy helyeslésével.... ha egyes testvérek szóval vagy irásban

magyar és *határszéli* testvérek között különbséget tesznek. Mindnyájan egyenlőjogú és egyenlő kötelességeket vállalt tagjai vagyunk a Magyarországi Symbolikus Nagypáholynak *s a határszéli testvéreknek irántunk táplált testvéri érzése* és Nagypáholyunk érdekeit mindig szemelőtt tartó bölcs tapintata *minden elismerésünkre tarthat igényt*».

Elég rövid időre tagadta hát meg a nagymester helyettese, illetve a «szövetségtanács» az *irredenta nemzetiségi* páholyokkal az összeköttetést. Kitűnik ebből a dologból még az is, hogy már a *Moroiu* Konstantin páholyalapítása előtt is léteztek nemzetiségi páholyok hazánk területén. *Moroiu* úr ezeket bizonyára keveselte és úgy látszik, hogy ott alapíthatott titkos oláh irredenta páholyokat, ahol épen akart. Szomorú fényt vet ez az egész körülmény, a magyar hatóságok aluszékonyságára és nemtörődömségére.

De más szempontból is élénk figyelmet érdemelnek a nemzetiségi, határszéli páholyok. A Kelet 1911. április 15-iki száma, ugyanis seregszemlét tart Európa országainak szabadkőművesei fölött. Például: «*Portugáliában* 3000 igazán cselekvő szabadkőművest számít *szövetségünk*» *(!!)* — mondja a jelentés. Majd így folytatja:

> «Ezzel szemben Magyarországban 5639 szabadkőművesről szól legutolsó kimutatásunk... *Az úgynevezett határszéli páholyok e számból közel 1000 testvért foglalnak le* ...»

Látjuk tehát ebből a jelentésből, hogy a *nemzetiségi* páholyok nagyon is tekintélyes számú nemzetiségi embert ölelnek föl. Elképzelhetjük most már, ezen számadatok alapján, hogy a hazánk területén működő irredentista páholyok milyen mérvű veszedelmet rejtenek magukban. Hiszen mindegyik ilyen páholytag, a nemzetiségi eszmének titkos ágense.... a hazának titkos ellensége. Hiszen a nagymester helyettese jelentette a szövetségtanácsnak, hogy a határszéli páholyok: «*irredentista zugpáholyok*». Elképzelhetjük most már, hogy ezekben az irredentista zugpáholyokban milyen a politikai élet — különösen ha arra gondolunk, hogy még a magyar páholyokban is milyen fék-

telen izgatás folyik az «*állami és társadalmi rend ellen*», *történelmünk ellen, vallásunk ellen, monarchikus államformánk ellen* ....

Ilyen körülmények közt írja maga *Bókay* Árpád, a «hatalmas Nagymester», a Kelet 1912. január 15-iki számában, hogy

> «legyen rajta a szabadkőművesség, hogy minél hamarabb «legalább 100» páholya legyen a szövetségnek, «10.000 buzgó, szabadkőművesi értelemben jól kinevelt, aktiv taggal: *ez legyen vágyaink, terveink, munkásságunk legközelebbi célja*. Ha egyszer ezt elértük, akkor nem féltek én senkit sem közülünk; erősek leszünk, mert akkor oly közvélemény fog hátunk mögött állani, amellyel számolnia kell majd mindenkinek».... Sürgős ügyről van szó. Az idők alighanem rosszabbodni fognak a magyar szabadkőművesség feje fölött «*a közel jövőben*».

***

Sejtjük, hogy a «hatalmas Nagymester» mire gondol. Nos, bár úgy volna, hogy az uralkodóház is belátná azt a veszedelmet, amelyet rája nézve, a szabadkőművesség magában rejt.

Ne várjuk meg azonban, azt a bizonyos «*közel jövőt*» — amelyre a nagymester gondol. Tárjuk föl azonnal királyunk előtt, az uralkodóház tagjai előtt, a szabadkőműves veszedelmet, *állam- és társadalomfelforgató törekvéseiket*. Ne gondolkodjunk úgy, mint egyetemünk egy tanára, aki egyik cikkemre — amelyben a vezetése alatt álló egyesületben duló szabadkőműves aknamunkára figyelmeztettem — azt írta válaszképen, hogy: mi közünk nekünk az ő Haladás-Tagadás nevű páholyaihoz! *A szabadkőművesség vallásrombolásához, történelmi hamisításaihoz, állami- és társadalmi rendünk «összerombolásához», az ő «demokratikus köztársaságukhoz», az ő minden térre kiterjedő destruktiv munkájukhoz, minden magyar embernek köze van!* De nemcsak közünk van az ő egyetemleges rombolásukhoz — hanem kötelességeink is vannak a szabadkőműves titkos aknamunkával szemben! *Szent és hazafias kötelességeink!*

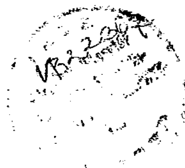
Fogjanak össze velük szemben főpapjaink, arisztokratáink, egész társadalmunk!

Beszéljünk, gyűlésezzünk, írjunk az ő romboló munkájukról szünetlenül — ilyeténképen talán illetékes köreinkben is kiformálódik majd az a tiszta tudat, hogy nekik is *szent és hazafias* kötelességük van a szabadkőművesség destruktiv, nemzetrontó működésével szemben!

Mindezek után bizonyára kiváncsian várja a magyar társadalom, a nyilt interpellációmra adandó belügyminiszteri választ.

Nyilt és fölemelt sisakkal álltam ki — a szabadkőművesség ellen — a küzdőtérre. Vallásos és hazafias, magyar érzésem serkentett a küzdelemre!

Nyilt interpelláció

a Belügyminiszter Urhoz, a magyarországi Szabadkömüvesség állam- és társadalomfelforgató törekvései ügyében

Irta Miklóssy István

Ára 1 Korona.